

LECȚIA 6. Problema răului și a suferinței în lumea noastră?

În lecția 6 vom aborda subiectul răului și al suferinței într-un context mai larg, de vreme ce acestea sunt legate de căderea omului, relatată în Geneza 3. Aceasta nu înseamnă că dizabilitățile sunt rele sau că persoanele cu dizabilități sunt păcătoase în vreun fel, la fel cum nici nu înseamnă că toată lumea care are o dizabilitate suferă. De fapt, mulți din comunitatea oamenilor cu dizabilități vor spune că ei nu *suferă*, cu nimic mai mult decât prietenii lor fără dizabilități, nici nu se consideră a fi *suferinzi*. Scopul nostru aici este să contrastăm lumea căzută în care trăim cu bunătatea planului lui Dumnezeu pentru viețile noastre.

Obiective:

Studiul acestei lecții te va ajuta:

- să explici problema suferinței și a răului dintr-o perspectivă biblică
- să înțelegi unele perspective seculare asupra problemei răului și a suferinței
- să discuți problema răului în lumina suveranității lui Dumnezeu
- să descrii unele scopuri ale suferinței din perspectivă biblică
- să cântărești bine mântuirea în lumina problemei suferinței și a răului în lume

Predă-te

Isus de bună voie și-a dat viața; nici un om nu i-a luat-o. Prin abandonarea Sa în mâna răului care l-a crucificat, Isus a găsit bucurie în suferință. Același adevăr este valabil și pentru noi, doar în predarea noastră totală putem descoperi scopul lui Dumnezeu în cele mai dureroase circumstanțe ale vieții. Astfel, atunci când o facem, ne alăturăm unei comunități de oameni aflați în suferință, care, în mod continuu, biruiesc răul, aducând lui Dumnezeu jertfele lor de mulțumire.

I. Suferința dă naștere la învinși sau la învingători

Într-una din zile, Jim și Janet Slight se bucurau de prima zi din vacanță de vară, cu cei patru copiii ai lor, când, deodată, s-au trezit cu toții transportați rapid, în ambulanțe separate și lăsând în urmă corpul neînsuflețit al fetiței lor de patru ani. Lumea lor a fost răsturnată cu susul în jos când o mașina care călătorea cu peste 145km la oră a intrat direct în mașina lor. La locul faptei, Janet și-a amintit că și-a recăpătat starea de conștiință doar la timp pentru a o auzi pe fiica ei cea mai mare plângând și pentru a vedea oamenii de urgență îngenunchid lângă

rămășițele mașinii și plângând. Tot ceea ce putea face Janet în acel moment era să strige către Domnul.

Cu toate că unii ar putea spune că această familie a devenit victimă a complotului Satanei de a le distruge credința și mărturia, familia Slight se consideră mai degrabă învingători decât victime ale unei soarte crude.

Studiul științific al relației dintre victime și agresorii lor este numit „victimologie”. Este asociat îndeaproape cu științele criminalistice, dar poate, de asemenea, include abuzuri ale drepturilor umane. Persoanele care se consideră victime adesea experimentează teamă, mânie, nervozitate, sentimente de vinovăție și de rusine. Au probleme cu somnul, dezvoltă sentimente negative despre sine și se simt vulnerabili în societate.

Este important de remarcat că „*a fi în suferință*” nu are neapărat aceeași conotație cu „*a fi o victimă*”. Mulți oameni cu dizabilități nu se consideră pe ei înșiși victime, cu nimic mai mult decât ar fi restul umanității. Deși aceștia recunosc că suferința reală poate rezulta dintr-o dizabilitate, este incorectă generalizarea conform căreia toții oamenii cu dizabilități sunt victime. Din nefericire, mai multă suferință este pricinuită **nu** ca rezultat al unei dizabilități, ci ca o consecință directă a atitudinilor și acțiunilor altor persoane și ale societății.

A. Suferința, Marele Egalizator

Într-un moment sau altul din viață, fiecare persoană, fie că are sau nu o dizabilitate, trece prin una sau poate chiar prin toate cele patru feluri de suferință. Însă intensitatea și durata suferinței noastre pot fi foarte diferite. Unele persoane cu dizabilități pot trece printr-o suferință mai acută, cu nivele mai ridicate, în majoritatea cazurilor aparțin acestei categorii decât cei fără dizabilități. Experiențele lor pot fi, de asemenea, de-o viață întreagă, mai degrabă decât o „criză” care are loc o singură dată în viață și care are un început și un sfârșit.

Categorii de suferință

1. Suferința fizică poate include durere fizică și disconfort, dar și probleme de sănătate mentală și de cogniție.
2. Suferința spirituală este o consecință a păcatului și a separării de Dumnezeu.
3. Suferință emoțională este cauzată de diferite împrejurări ale vieții, de genul inimă rănită, divorț, pierderea unei persoane dragi și alte dezamăgiri.
4. Suferință socială și/sau culturală implică discriminare și segregare pe motive socio-religioase, socio-economice sau socio-politice.

Cauze ale suferinței

1. Circumstanțe - Pentru că trăim într-o lume căzută, dizabilitatea este adeseori rezultatul unei tragedii, a unei boli, a maladiei sau a unei deficiențe (Ioan1:2-4; Rom 8:19-20).
2. Persecuții - Suferința pentru numele lui Isus se găsește prin toată Scriptura (Evr. 11:23-38, Ioan 15:18-19; 2 Tim. 3:12; Filipeni 3: 10)
3. Disciplinare din partea lui Dumnezeu – Îndreptarea lui Dumnezeu duce la pocăință și creștere, exemplificată prin copilul care învață din repercusiuni sau prin viță de vie care dă roade în urma curățirii ei (Evr. 12:5-11, Ioan 15: 2, Evr. 5: 8).

De pe biroul lui Joni

Atunci când ne întrebăm de ce trebuie să suferim, adresăm de fapt întrebările cuiva. Si Acel cineva este Dumnezeu. Dar motivul pentru care a creat suferința nu contează cu adevărat. Singurul lucru care contează este felul în care reacționăm față de aceasta. Atunci când nu putem găsi răspunsurile pe care le căutăm, putem găsi pace în singurul răspuns adevărat: Avem nevoie de El! Încercarea este cel mai mic numitor comun pentru noi toți. În Filipeni 1: 29, Biblia ne spune să ne așteptăm la suferință „Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să pătimiți pentru El”. Indiferent de cât de puternică este credința noastră, este normal să întrebăm de ce.

După mulți ani de suferință, am ajuns la concluzia că Dumnezeu îngăduie o formă de rău, suferința, ca să dea în vileag o altă formă de rău, păcatul. Este ca și cum Dumnezeu răstoarnă suferința cu susul în jos și ne ajută să simțim înțepătura păcatului atunci când suferim pentru ca, în drumul spre Rai, să ne fie amintit cât de veninos este de fapt păcatul. Deci suferința este acest ciocan pneumatic, o mașinărie care spulberă teama, anxietatea, centrarea pe sine, auto-compătimirea și atitudinea „Nu imi pasă” în dreptul celor care suferă. Dumnezeu îngăduie încercarea cu scopul de a îndepărta toate acestea pentru ca noi să putem vedea lumea prin ochii lui Hristos. Dumnezeu urăște răul și suferința. Ne spune în Cuvântul Său să alinăm pe cei în suferința, și El face aceasta în fiecare zi. Putem fi siguri că atunci când inima noastră suferă pentru cineva, Dumnezeu a simțit acea durere primul. Sufletele noastre sunt întărite prin suferință. Pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu mai bine, trebuie să ne cunoaștem suferința noastră mai bine. Și pe măsură ce o facem, devenim mai puțin concentrați pe „mine” și mai mult concentrați pe Dumnezeu.

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Totuși, în toate aceste lucruri suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.”
(*Romani 8: 35, 37*)

B. Satan, marele victimizator

Biblia îl descrie pe Satan ca “dumnezeul acestui veac”(2 Cor. 4:4). El este în război cu împărăția lui Dumnezeu și *planul lui de bătălie este să distrugă omenirea. Aceste forțe demonice au capacitatea de a hărțui și chinui oamenii, ispitindu-i să facă tot felul de rele.* Ei pot recurge până și la atacuri la nivelul minții și la infirmități fizice pentru a asupra persoanele. Există cazuri în Biblie unde vedem că un duh străin a câștigat acces la sufletul unei persoane (la mintea ei, la voința ei și la emoțiile ei) sau la trupul ei fizic. Cu toate acestea, este o greșeală tragică să presupunem că toate dizabilitățile ar fi cauzate de planul diabolic al Satanei, așa cum am discutat în lecția noastră despre istoria și răspândirea globală a dizabilității. Oameni de pe întreg pământul au fost răniți adânc de false sesiuni de eliberare în urma cărora legături demonice se presupun a fi rupte.

Cartea Apocalipsei ne asigură că Satan împreună cu entitățile lui demonice au fost deja biruite prin lucrarea lui Hristos de pe cruce. Aceștia vor fi pe veci condamnați în iazul de foc, dar până atunci vor încerca să ia cu ei fiecare suflet omenesc.

C. Problema răului.

Unii creștini devin pe parcurs dezamăgiți în credința lor și renunță la orice speranță datorită unui contact direct cu suferința și cu răul. Aceștia ajung la concluzia că dacă Dumnezeu ar fi atotputernic și atotbinevoitor, nu s-ar mai întâmpla lucruri rele. Prin urmare, de vreme ce răul există, atunci fie Dumnezeu nu este bun, fie nu este suficient de puternic să-l elimine din viețile noastre. Problema răului este una complexă care a inspirat multe cărți scrise pe subiectul acesta, al *teodiceii*, studiul bunătății lui Dumnezeu vs. răul din lume. În această lecție, nu abordăm exhaustiv acest subiect, ci încurajăm o aprofundare ulterioară. Există trei teodicee tradiționale : 1) Apărarea liberului arbitru; 2) Apărarea ordinii naturale; 3) Apărarea binelui suprem.

1. **Apărarea liberului arbitru** - răul nu este un lucru anume, ci este mai degrabă absența sau pierderea binelui. Acesta nu este co-etern cu Dumnezeu, nici nu este ceva ce

Dumnezeu a creat. A fost adus în lume prin libera alegere a omului. Dumnezeu permite răul deoarece prin aceasta oferă omului posibilitatea de a alege între ceea ce e bun sau perfect și ceea ce e rău sau imperfect. Pentru că omul, pentru a fi cu adevărat într-o relație cu Dumnezeu, trebuie să aleagă el însuși această relație.

2. **Apărarea ordinii naturale** - suferința este rezultatul liberului arbitru al omului sau al evenimentelor naturale ce au loc drept consecință a căderii. Prin urmare, din moment ce suferința nu este o problemă morală, Dumnezeu nu intervine, ci pur și simplu permite evenimentelor să își urmeze cursul.
3. **Apărarea binelui suprem** - lui Dumnezeu nu îi place răul, dar îl îngăduie datorită binelui mai mare pe care acesta îl aduce omenirii. Aceasta include glorificarea Lui și apropierea omenirii de El. În cele din urmă, măsura binelui care rezultă din rău este mai mare decât măsura consecințelor negative pe care răul le are asupra lumii.

Deși creștinii nu au reușit să se pună de acord în privința adoptării unei singure perspective, lucrarea noastră cu cei care suferă trebuie întotdeauna să fie guvernată de dragoste. În cartea Dr. David Anderson, „*Reaching out and Bringing In*” („Întinzând mâna după ei și aducându-i înauntru”), el subliniază importanța lucrării de slujire a pastorilor, în mijlocul acestor întrebări, lucrare înfăptuită cu o deosebită atenție și cu compasiune.

Chiar dacă o persoană poate să vadă logica în aceste argumentări, alinare pe care o aduc e nesemnificativă. Atunci când oferi consiliere spirituală unei persoane care se confruntă cu probleme legate de o dizabilitate, este esențial să se facă distincția între *problema răului* (o preocupare intelectuală și academică) și *problema suferinței* (o chestiune existențială și practică). Formularea unui răspuns pastoral adecvat presupune să cunoști cu care problemă se confruntă persoana: problema răului este o întrebare intelectuală care cere un răspuns intelectual. Problema suferinței, pe de altă parte, este o întrebare practică care se concentrează pe provocările de zi cu zi, de a face față situației și de a încerca soluționarea ei. Trebuie să discernem care dintre aceste întrebări este pusă și să răspundem în consecință: răspunsuri intelectuale la întrebări practice pot părea goale, iar răspunsuri practice la întrebări intelectuale pot părea superficiale.

D. Compararea perspectivelor religioase asupra suferinței.

Creștinismul oferă o perspectivă unică asupra vieții noastre pământești și asupra felului în care Dumnezeu se raportează la rău și suferință. Această perspectivă este în plin contrast cu gândirea secular-modernă și postmodernistă. Chuck Edwards, director al Curiculuului de Studiu al Bibliei de la Summit Ministries, scrie și vorbește despre importanța înțelegerii credințelor celorlalți ca o modalitate de a ne întări propriul nostru sistem de valori și fapte.

„Fiecare perspectivă asupra lumii are propriul set de postulate asupra naturii și existenței lui Dumnezeu”, spune Edwards. „Ele nu pot fi dovedite în sensul de a ne putea oferi dovezi științifice sau în sensul unei ecuații matematice. Aceasta nu înseamnă că nu avem motive să aderăm la anumite presupoziii, sau că anumite premise sunt, prin urmare, mai raționale decât altele. Dar oricare ar fi cauza, există un element al credinței comun tuturor perspectivelor asupra lumii”.

În lucrarea sa, “O analiză a perspectivelor asupra lumii cu privire la suferință și dizabilității: șase perspective”, Edwards folosește trei mari titluri pentru a analiza perspectivele de azi asupra lumii și pentru a le compara cu perspectivă biblică:

- **Umanismul cosmic** este un termen generic folosit pentru religiile estice ale budismului și hinduismului. Curentul spiritual New Age, de stil vestic, este un derivat al celor două religii. Un alt termen, mai general, care descrie această perspectivă largă este transcendentalism. Perspectiva cosmică asupra lumii are ca premisă că tot ceea ce există este o parte din Dumnezeu; Dumnezeu este totul în tot – Singurul. Oamenii sunt parte din această forță divină descrisă ca fiind bunătate, pace preafericită și armonie. Suferința este fie o iluzie fie rezultatul unei karme rele din viețile anterioare.
- **Naturalismul** este cel de-al doilea mare titlu așezat sub investigație. Acesta se împarte în două perspective: umanism secular și postmodernism. Naturalistul crede că natura este ultima și singura realitate, iar natura nu are nici scop și nici țintă. Supranaturalul nu există, deci Dumnezeu, îngerii și sufletul uman sunt manifestări ale imaginației, asemenea unicornilor și spiridușilor. Astfel, valoarea umană este o alegere a societății colective. O persoană cu dizabilități este nenorocoasă și ar trebui să încerce „să iasă de acolo”. O lume fără reguli, controale sau granițe este o lume postmodernă.
- **Teismul** cuprinde perspectiva islamică asupra lumii, pe cea iudaică și cea creștină. Teiștii cred că Dumnezeu e real, personal, atotputernic și atotcunoscător. Pentru evreu, suferința își are originea în păcate, de care trebuie să te căiești. Trebuie să muncim pentru a intra în grațiile lui Dumnezeu.

CITEȘTE: “O analiză a perspectivelor asupra lumii cu privire la suferință și dizabilității: șase perspective”, de Chuck Edwards

II. Iov, biruitorul asupra suferinței

Povestirea lui Iov din Vechiul Testament ne oferă o viziune a ceea ce înseamnă suveranitatea lui Dumnezeu asupra domniei temporare a Satanei în această lume. Dr. Larry Waters, profesor asociat de Studiul Bibliei în cadrul Seminarului Teologic din Dallas, a cercetat, scris și predat într-

o mare măsură despre viața lui Iov. El spune „Cartea Iov este un amestec de înțelepciune divină și umană care tratează o chestiune de viață majoră: de ce oamenii neprihăniți suferă pe nedrept? Aceasta demonstrează că cel care suferă poate chestiona sau se poate îndoii, poate face față întrebărilor grele ale vieții cu credință, poate să mențină o relație intactă cu un Dumnezeu iubitor și totuși să ajungă la o soluționare satisfăcătoare cu privire la nedreptatea personală/colectivă și la suferința nemeritată”.

CITEȘTE: „Problema răului și a suferinței” de Dr. Larry Watters

În opinia Dr. Watters, care sunt cele trei domenii din viața lui Iov aflate sub atac din partea Satanei?

Ce impact au avut prietenii lui Iov asupra lui și de ce?

III. Isus, modelul nostru de suferință

În mijlocul celui mai întunecat moment, când toate mângâierile frățești nu reușesc să pătrundă în abisul suferinței noastre, Isus stă cu brațele deschise, drept cea mai desăvârșită expresie a empatiei. În lucrarea sa, „Potrivit cu îndurarea Lui”, Dr. John MacArthur, pastor și președinte al Master’s College (n.tr. Colegiului Stăpânului), remarcă: „Expresia desăvârșită a lui Dumnezeu s-a manifestat în Persoana lui Isus Hristos – Dumnezeu în trup de om. Întruparea în sine a fost o expresie a compasiunii și identificării cu slăbiciunile noastre (Evr. 4: 15) În lucrarea lui Hristos putem vedea nenumărate manifestări ale compasiunii divine, traduse în expresii idiomatice omenești, pe care le putem înțelege ușor și cu care ne putem identifica – inclusiv tristețe, compasiune și lacrimi de durere. Deși El însuși fără de păcat, Isus a suferit toate *consecințele* păcatului într-o măsură infinită - și suferind astfel, EL se identifică cu durerea tuturor celor care simt agonia supliciului uman.”

CITEȘTE: „Potrivit cu mila Lui”, de Dr. John MacArthur

Explică folosirea termenului „*imposibilitate divină*” de către Dr. MacArthur.

Ce învățatură extrage MacArthur din paralelele făcute între povestirea lui David și Mefiboșet și compasiunea lui Hristos față de proscrisii societății?

Isaia 53: 3-4 “Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.”

Scriptura ne arată că Isus, deși a fost în întregime Dumnezeu, S-a făcut părtaș, în toate felurile, slăbiciunilor naturii noastre umane (Evr. 2: 14-18). Cât timp a umblat pe pământ, El a trăit ca un om și a suferit ca om. Profetul Isaia a descoperit că Isus „era disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Să luăm în considerare unele suferințe pe care Isus le-a trăit, parte din ele asemănătoare cu ale noastre.

PUTEREA ÎNTRUPĂRII

Versete	Tipul suferinței indurate de Isus
Matei 2: 13-15	A trăit ca refugiat în Egipt
Matei 2: 16-18	A știut că venirea Lui a cauzat moartea a multor bebeluși de parte bărbătească din și în jurul Betleemului
Matei 4: 1-11	A fost ispitit de Satan după patruzeci de zile și nopți de post - o zi pentru fiecare an în care israeliții au rătăcit prin pustie
Matei 12: 14, Ioan 11: 45-53	Liderii religioși iudaici au complotat să îl ucidă.
Ioan 7: 12	Unii oameni au crezut că este un amăgitor.
Marcu 6: 1-4	Consătenii Săi L-au respins.
Ioan 8: 57-59; 10: 31-39	De câteva ori, oamenii au încercat să îl lovească cu pietre.
Matei 23: 37-38	Cu inima frântă de durere pentru viitorul groaznic al Ierusalimului.
Matei 26: 36-40	A fost copleșit de singurătate și suferință în Ghețimani.
Matei 26: 47-56	A fost abandonat de toți ucenicii Săi când gloata a venit după El în Ghețimani.
Matei 26: 60	A fost acuzat de martori falși în timpul procesului Său.
Matei 26: 67-68; 27: 30-31	În ciuda inocenței Sale, a fost scuipat, lovit cu pumni, pălmuit, bătut și batjocorit.

Matei 27: 32-35	A fost crucificat de soldații romani.
Matei 27: 45-46	A fost despărțit de Dumnezeu Tatăl din pricina păcatului lumii, pe care l-a luat asupra Lui de dragul nostru.

IV. Dumnezeu, Marele Răscumpărător

Pe parcursul acestei lecții, am putut remarca contrastele recurente dintre scopurile rele ale lui Satan, planul de răscumpărare al lui Dumnezeu și răspunsul omului.

Obiectivele lui Satan

Urăște omenirea > Oamenii nu înseamnă nimic pentru el > lubește răul > Comandă forțele demonice > Este eficient și tupeist > Împinge cele mai înalte creaturi ale lui Dumnezeu să Îl blesteme.

Planul lui Dumnezeu

lubește omenirea > Urăște suferința > Administrează dreptatea > Oferă salvare > Nu se retrage niciodată > Nu are nevoie de nici o apărare

Răspunsul omului

Așteaptă suferința > Urmează modelul lui Isus > Se apropie mai mult de Dumnezeu > Este o dovadă a răsplătirii celui neprihănit > Se alătură părtășiei cu frații în suferință > Are teamă de Dumnezeu > Smerenie > Dragoste

A. De ce îngăduie Dumnezeu suferința?

1. Suferința conduce pe alții la Hristos

Joni Eareckson Tada, care a trăit cu tetraplegie pentru mai bine de 40 de ani, îi slujeste lui Dumnezeu dintr-un cărucior cu roțile. Ea influențează și are un impact asupra milioane de oameni pentru Hristos. Joni crede că doar în contextul unui

Dumnezeu suveran suferința are vreun rost. În afara unui Dumnezeu iubitor, care folosește suferința pentru slava și scopurile Lui, suferința noastră este lipsită de sens, dar în mâinile Lui suferința poate aduce pe alții la credința în Isus Hristos. În manual , „*Prin acoperiș*” scris de Joni Eareckson Tada și Steve Jensen, Joni scrie:

„Vezi tu, noi suntem pentru Dumnezeu mireasma lui Hristos. Lumea nu poate vedea pe Hristos îndurând suferința prin har pentru că El nu este aici, dar eu și

cu tine suntem aici. Și noi putem să împlinim în trupul nostru ceea ce lipsește

suferințelor lui Hristos, (Col. 1: 24) și făcând astfel devenim acea aromă dulce, acel parfum, acea mireasmă a lui Hristos pentru Dumnezeu. Ce binecuvântare, privilegiu, onoare! Ce gloriificare!... Noi vom lumina cu lumina Lui. Din punctul meu de vedere, mi-a fost dăruit atât de mult, așadar trebuie să dau binecuvântarea mai departe. Noi pur și simplu trebuie să transmitem speranța mai departe celorlalți.”

O dizabilitate permite ca viața lui Hristos să fie adeverită altora prin trup. Dumnezeu zidește tărie, virtute, compasiune, credință și dragoste sacrificatoare în copii Săi, ca aceștia „să fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom. 8:29).

2. Suferința cultivă zdrobire și dependență de Dumnezeu

Zdrobirea este o condiție prealabilă oricărui urmaș al lui Hristos. Crucea este un simbol al suferinței și al morții. În Luca 9:23, Isus a zis: „*Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se ledepe de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze*”. A se observa că predarea noastră este „zilnică”, mai degrabă decât o experiență singulară. Isus este exemplul suprem de zdrobire deoarece și-a negat Sieși dreptul la natura Lui divină și S-a supus suferinței, până la moarte. (Filip. 2 : 5-11)

În cartea sa, *Brokenness* (n.tr.„Zdrobire”), Pastorul Lon Solomon susține aceste punct de vedere:

„Biblia ne spune că ucenicii zdrobiți ai lui Hristos devin prietenii speciali ai lui Dumnezeu. Dumnezeu își găsește plăcerea în ei. Dumnezeu se descoperă mai mult acestora, nu pentru că îi iubește mai mult decât pe alți ucenici ai lui Hristos, ci deoarece poate să Se comunice pe Sine acestora într-un mod mult mai profund și mai intim. Atunci când venim la Hristos, într-un fel sau altul, venim zdrobiți. La un moment dat, ne vedem păcatul și realizăm că avem nevoie de El și avem foame și sete de El .. Motivul pentru aceasta este înrădăcinat în însuși natura și caracterul lui Dumnezeu.”

Suferința este adesea unealta pe care Dumnezeu o folosește pentru a aduce zdrobirea. Este dalta pe care El o folosește pentru a ciopli și îndepărta auto-suficiența și auto-dependența din viețile noastre. Zdrobirea adâncește credința noastră și conduce la dependență de Salvator.

Și El mi-a zis: "Harul meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită" Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru că puterea lui Christos să rămână în mine" 2 Cor. 12:9.

3. Suferința ne transformă după chipul și asemnarea lui Christos

Isus a învățat ascultarea prin „*lucrurile pe care le-a suferit*” (Evr. 2:10, 5:8). În calitate de credincioși, cea mai mare chemare a noastră este să fim transformați după chipul și asemnarea lui Hristos. Apostolul Pavel a știut că nimic nu poate eradică dorințele lui egoiste și să-l schimbe după chipul lui Hristos cum o face suferința. În Filipeni 3: 10, Pavel a declarat: „*Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui*”. El a subliniat importanța suferinței pentru viața creștină în Romani 5: 3-4 „*Ba mai mult ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci stim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruința în încercare, iar biruința aduce nădejdea.*”

4. Suferința ne învață compasiunea față de alții

Comitetul de la Lausanne pentru Evanghelizare Mondială a abordat subiectul dizabilității în *Lucrarea de la Lausanne (2004)*, intitulată „*Hidden and Forgotten People-Including Those who are Disabled*” (n.tr. „*Oameni ascunși și uitați, inclusiv cei care sunt cu dizabilități*”)

O dizabilitate poate duce la o identificare intimă între o persoană și Salvatorul ei, oferindu-i Acestuia puterea să lucreze prin slăbiciunii și zdrobire, așa cum a făcut Hristos. În misiunile de evanghelizare pe termen scurt sau pe durată lungă, Dumnezeu adesea folosește vulnerabilitatea și slăbiciunea ca punct de identificare pentru a-și începe munca Sa. Filipeni 2: 6-8 spune că Isus „*El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor... S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*”. Isus ne cheamă să slujim prin slăbiciunile noastre unei lumi cu culturi zdrobite, economii eșuate și sisteme politice căzute. Identificarea este modelul pe care Isus îl alege ca să își stabilească împărăția.

Atunci când oameni cu dizabilități au încredere în Dumnezeu, Acesta Se descoperă ca un Dumnezeu de o valoare supremă și impresionantă, și care este suficient de important ca să iubești și să asculți în ciuda durerii. Așa cum suferința leagă pe creștini de Omul Durerii, ei au ceva veșnic prețios în comun cu Hristos—încercările lor. Cicatricele noastre, chinul, respingerea și durerea ne oferă o mică monstră din ceea ce Salvatorul nostru a îndurat ca obțină mântuirea noastră.

5. Suferința ne oferă o perspectivă eternității

Isus ne-a spus în Matei 6:24 că nu putem sluji la doi stăpâni; o să iubim pe unul și o să îl urâm pe celălalt. Isus vorbea despre imposibilitatea de a sluji lui Dumnezeu în timp ce tânjim după câștiguri materiale. Nu putem să îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră și să și iubim lucrurile din lume. A fost această perspectivă a eternității cea care i-a permis lui Hristos să se smerească prin suferință, până în moarte. Pavel ne-a reamintit aceasta în 2 Cor. 4:16-18: *„De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară trece, totuși omul nostru dinauntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.”*

B. Celebrarea suveranității lui Dumnezeu asupra răului și suferinței

Având atât de multe dovezi ale puterii lui Dumnezeu pentru a ne ajuta să stăm în picioare ca învingători, nu învinși ai suferinței umane, nu ar trebui oare ca Biserica să fie un loc de sărbătoare? În cartea, *„Suffering and the Sovereignty of God”* (n.tr. „Suveranitatea lui Dumnezeu și problema suferinței”), John Piper sugerează că Biserica își ratează chemarea:

„Biserica nu si-a cheltuit energia pentru a pătrunde în profunzimea Dumnezeului de nepătruns al Bibliei. În schimbul profunzimii compleșitoare și al seriozității din Biblie, mulți din Biserică aleg, chiar în acest moment, să devină mai superficiali și mai ușori, orientați spre divertisment și, prin urmare, având mare succes în a fi irelevanți față de suferința și răul imens din jur. Dumnezeul faimos al Bisericii-centrat pe distracție este pur și simplu prea mic și prea amabil ca să țină un uragan în Mâna Lui. Diferite tipuri de manifestări ale suveranității lui Dumnezeu sunt asezate asemenea minelor de teren pe tot cuprinsul Bibliei așteptând ca cineva să deschidă în mod serios cartea. Acestea nu ucid, dar cu siguranță aruncă în aer noțiunile triviale legate de cel Atotputernic.

V. De la tragedie la triumf

Deși lumea familiei Slight a fost răsturnată cu susul în ziua tragicului accident de mașină, ei nu au rămas niciodată singuri în haosul care a urmat. Familia Bisericii a fost prezentă pe tot parcursul lungilor luni de vindecare și restaurare. Credința lor în Dumnezeu a devenit fundamentul pe care ei si-au reclădit încet viața. Doi dintre copiii lor au fost paralizați, incapabili să mai umble vreodată. Hannah, care este o adolescentă, a refuzat să lase paralizia să o împiedice de la a trăi din plin viața. Determinarea ei a devenit concludentă când a sosit timpul

să-si obțină permisul de conducere. Timp de mai bine de două ore, mama ei a privit cum Hannah își exersa mișcările prin care ridica și împingea trupul ei din căruciorul cu roțile, manevrându-l în și afara scaunului șoferului, până ce a fost gata să își dea examenul de condus. Hannah continuă să fie un martor puternic pentru Hristos în școala ei și în lucrarea cu tinerii din biserica locală.

Janet și Jim Slaight s-au rugat în mod neîncetat ca Dumnezeu să folosească tragedia care le-a luat fata pentru a atrage pe alții mai aproape de El. Aceștia sunt mărturiile vii ale versetelor din Romani 8: 38-39:

„Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acu, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă faptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Povestea lor este redată într-unul din episoadele de televiziune, Joni și Prietenii, From Tragedy to Triumph (*De la tragedie la triumf*), care poate fi vizionat la www.joniandfriends.org/television.

DISCUȚIE DE GRUP

Potrivit cu Scriptura, ce are de-a face suferința și răul cu formarea noastră spirituală?

Reflecții - Lecția 6

Problema răului și a suferinței în lumea noastră

1. Descrie cele patru mari categorii de suferință. Împărtășește din experiența ta personală cu una sau mai multe dintre acestea.
2. De ce este Satan atât de eficient în a da naștere la victime în societatea noastră și în a determina creștinii să se îndoiască de credința lor?
3. Numește cele trei mari perspective seculare asupra suferinței discutate în lucrarea lui Chuck Edwards. Compară una dintre ele cu propria ta perspectivă biblică asupra suferinței și răului.
4. În opinia Dr. Waters, de ce l-a trecut Dumnezeu pe Iov prin atât de multă suferință? A rezolvat Iov problema răului și a suferinței?
5. Care este planul de mântuire al lui Dumnezeu îngăduind suferința în lume?
6. Ce ne spune Evrei 4: 14-16 despre rolul lui Isus în suferința noastră și în alegerea noastră de a trăi biruitori asupra răului ?

O ANALIZĂ A PERSPECTIVELOR ASUPRA LUMII CU PRIVIRE LA SUFERINȚĂ ȘI DIZABILITĂȚII: ȘASE PERSPECTIVE – de Chuck Edwards

Analiza perspectivelor asupra lumii lărgeste înțelegerea noastră asupra unui subiect prin descoperirea credințelor religioase care stau la baza configurării unui set de valori, care, la rândul lor, devin fundamentul unui comportament personal. Cu alte cuvinte, ceea ce o persoană crede despre Dumnezeu îi modelează punctul de vedere cu privire la ceea ce este bine sau rău, și aceste valori morale sunt puse în practică în viața de zi de zi. O credință bazată pe o perspectivă asupra lumii care ia în considerare întrebarea legată de existența unui Dumnezeu, are, în mod natural, implicații în alte domenii ale gândirii și vieții. În această lucrare vom analiza cinci perspective asupra lumii, ce ne învață fiecare cu privire la suferință și dizabilitate urmând a le compara cu perspectiva biblică asupra suferinței. Ne vom limita aria cercetării la acele implicații care privesc în mod direct natura umanității și felul în care suferința umană este percepută în această lume.

În primul rând, vom lua în considerare umanismul cosmic, un termen generic folosit pentru religiile estice ale budismului, hinduismului și, derivat din aceste două religii, pentru New Age, curent spiritual de tip vestic. Un alt termen general care descrie aceasta perspectivă inclusivistă este transcendentalism. Cel de-al doilea mare titlu pus sub investigație este naturalismul. Acesta la rândul său se împarte în două perspective: umanism secular și postmodernism. Iar cel de-al treilea mare termen este teismul, care cuprinde perspectiva islamică asupra lumii, perspectiva iudaică și creștinismul.

Perspective cosmice asupra lumii

Fiecare perspectivă asupra lumii are anumite postulate cu privire la natura și existența lui Dumnezeu care nu pot fi dovedite, cel puțin nu în sensul unor dovezi științifice sau ecuații matematice. Acest punct de plecare este presupus, sau, pur și simplu, crezut, și tot ceea ce urmează își are originea în această convingere. Aceasta nu înseamnă că nu avem motive să aderăm la anumite presupozitii, sau că anumite premise sunt, prin urmare, mai raționale decât altele. Dar oricare ar fi cauza, există un element al credinței comun tuturor perspectivelor asupra lumii.

De exemplu, perspectiva cosmică asupra lumii implică faptul că tot ceea ce există este parte din Dumnezeu. Dumnezeu este totul și în toate – Singurul. Dacă acesta este adevărat, înseamnă că oamenii sunt parte din forța divină care este realitatea ultimă, descrisă ca fiind bunătate, pace deplină și armonie perfectă. Suferința, din aceasta perspectivă, este fie o iluzie, fiind de fapt o înțelegere distorsionată a situației actuale, fie rezultă dintr-o karma rea a unei vieți anterioare, care trebuie ispășită în viața de acum.

Pornind de la setul precedent de premise, care sunt implicațiile acestora în înțelegerea naturii umane și a demnității umane? O perspectivă cosmică asupra lumii oferă două răspunsuri la problema suferinței. Întâi, dacă suferința este o iluzie, atunci prin practicarea meditației profunde, *„ar trebui să încerci să o depășești”*. Această idee este ilustrată în cunoscutul film pentru copii, *Kung Fu Panda*. În scena 13, Shifu îl abordează pe bătrânul Maestru, Marele Oogway, zicând: *„Maestre, am vești foarte proaste”*, la care Maestrul guru explică: *„Există doar vești, nu există un rău sau un bine...nu există accidente...renunță la iluzia că deți controlul”*.

Însă această abordare nu explică într-un mod adecvat durerea fizică sau realitatea emoțională pe care oamenii o simt. Durerea și suferința par a fi reale. Cum este cu puțință ca ceva ce pare atât de real să fie de fapt o iluzie? Dacă suferința a fost dintotdeauna o iluzie, care este originea acestei iluzii? Cum au început oamenii să simtă experiența durerii de vreme ce suferința nu a fost reală niciodată? Bunul simț ne spune că această lume nu este una iluzorie, ci reală, altfel nu am ști niciodată ce este real.

Cea de-a doua implicație a premiselor perspectivei cosmice asupra lumii este conceptul de karma, viziune potrivit căreia ceea ce experimentezi în această viață - bun sau rău - este rezultatul felului în care ai trăit viața ta anterioară. Prin urmare, dacă suferința este consecința unei karme rele, atunci aceasta este meritată, *deci ar trebui doar să o acceptăm*.

Actorul Richard Gere ilustrează această perspectivă prin răspunsul său la atacurile teroriste din septembrie 2011. Acesta a declarat într-un interviu, la o lună după atacuri, *„Într-o situație ca aceasta, binențeles că te identifici cu toți cei care suferă. Dar trebuie să ne gândim și la teroriștii care își proiectează niște vieți viitoare atât de îngrozitoare din cauza negativității dată de aceasta karma”*.

Această perspectivă a karmei are însă câteva defecte. În cartea lor, *„Making Sense of Your World”* (. *„Prin labirintul lumii tale”*), autorii Gary Phillips, William Brown și John Stonestreet menționează trei aspecte controversate.

În primul rând, sunt oare victimele răului perpetuat de alții – inclusiv miile care au murit în atacurile teroriste de la World Trade Center - de fapt ne-victime, ci simpli recipienți, pe drept, ai suferinței pe care aceștia o experimentează? În al doilea rând, dacă oamenii merită ceea ce li se întâmplă, de ce am fi obligați să oferim ajutoarele? Felul acesta de a privi răul descurajează acte care ar ajuta la alinarea suferinței altora. În al treilea rând, oare această perspectivă nu presupune de asemenea ca noi să îi vedem pe cei care se sustrag tragediei ca fiind virtuoși moralmente?

Această panoramă demonstrează cum perspectivele cosmice asupra lumii nu pot oferi o argumentare credibilă cu privire la motivul pentru care există suferință, la fel cum nici nu pot

oferi o soluție empatică. Dar cum rămâne cu perspectivele naturaliste asupra lumii? Reușesc ele să producă un rezultat mai bun în justificarea suferinței și oferirea unui remediu?

Perspective naturaliste asupra lumii

Premisa de bază inerentă perspectivelor naturaliste asupra lumii este aceea că supranaturalul nu există; aceasta înseamnă că Dumnezeu, îngerii, și sufletul uman sunt simple manifestări ale imaginației, asemănătoare cu spiridușii sau unicornii. Persoana adeptă a naturalismului crede că natura este singura și cea din urmă realitate, iar aceasta nu are nici scop, nici finalitate. Prin urmare, viața umană nu are nicio semnificație intrinsecă. Omenirea a evoluat printr-o serie de procese biologice la fel ca și toate celelalte organisme vii. În aceasta lume, "unii oameni o să fie răniți, alții o să fie norocoși, și nu o să găsești nicio rimă sau un motiv, nicio dreptate...nimic altceva decât indiferență oarbă și crudă" așa cum spune binecunoscutul biolog Richard Dawkins.

Umanismul secular

Umanismul secular este o perspectivă naturalistă asupra lumii care s-a dezvoltat în Statele Unite odată cu publicarea Manifestului Umanist în anul 1933, revizuit în 1973 și 2000. În acele documente, se susține nu numai ideea unui univers fără de Dumnezeu, ci și faptul că etica își găsește un fundament în situația de față. Una dintre formele eticii situaționale se numește utilitarism, potrivit căruia deciziile morale sunt determinate de linia de acțiune care asigură binele cel mai mare pentru numărul cel mai mare de oameni.

Implicațiile ateismului umanist secular și ale eticii utilitariste asupra naturii și demnității umane sunt rezumate în replica lui Robin Williams, jucând rolul lui Teddy Roosevelt în filmul "*O noapte la muzeu*", adresată lui Larry (personajul lui Ben Stiller): "Eu sunt făcut din ceară, Larry. Tu din ce ești făcut?". După înțelegerea lui *Teddy Roosevelt*, din ceea ce suntem făcuți, determină cine suntem. Dacă suntem alcătuiți doar din ceea ce astronomul Carl Sagan a descris ca fiind "materie stelară", atunci pur și simplu facem parte din materia în mișcare a unui univers aflat în expansiune, și, de vreme ce universul este necunoscut și impersonal, viața umană, la rândul ei, nu are nici o valoare intrinsecă. Orice valoare dată ființei umane este rezultatul consensului social, ea nu este în fapt o realitate de sine stătătoare.

Dacă valoarea umană este doar o alegere a societății colective, atunci trebuie să dăm dreptate lui Peter Singer, renumitul profesor de etică de la Universitatea Princeton, căruia i s-au atribuit următoarele cuvinte: "Noțiunea că viața umană este sacră doar datorită faptului că este o viață umană este medievală." Potrivit lui Singer și altor seculariști, a sosit timpul să părăsim înțelegerea noastră antică și să ne însușim povestea modernă a ceea ce suntem: o formă foarte evoluată de atomi, aleatoriu asociați.

Asemenea naturii, ceea ce noi numim "rău" și "suferință" personală nu este altceva decât starea naturală a lucrurilor. Reverendul Colin Bossen, pastor al Societății Universaliste Unitare din Cleveland, Ohio, declară: "...umanismul postulează că suferința are două surse: acțiunea umană (fie din răutate, fie din prostie) și haosul naturii." Prin urmare, dacă datorită unei alte persoane sau efectului naturii asupra ta, *se întâmplă să suferi, ei bine, acesta este doar ghinionul tău.*

Dat fiind că o persoană cu dizabilități este nenorocoasă, atunci *ar trebui să încerce "să iasă din aceasta situație"*. Acele persoane cu dizabilități nu au nicio valoare intrinsecă în raport cu persoanele fără dizabilități. De fapt, ele sunt într-un dezavantaj evident în lupta evoluționistă pentru supraviețuire și sunt, prin urmare, mai puțin valoroase decât persoanele fără dizabilități. Așadar, dacă un făt nenăscut sau un nou născut prezintă deficiențe de vreun fel, care ar aduce suferință emoțională sau financiară părinților săi, fraților săi și altora, acest copil ar trebui eliminat. Peter Singer, profesorul de la Princenton, scrie: "dacă fetusul nu are aceleași drepturi la viață ca și o persoană, se pare că nici nou născutul nu le are, iar viața unui prunc nou născut are mai puțină valoare pentru sine decât are viața unui porc, câine sau cimpanzeu pentru animalele neumane."

Potrivit concepției lui Singer, acțiunea utilitară de ucidere a unui fetus sau a unui nou-născut o să aducă, în general, mai multă fericire unui număr mai mare de oameni. Deși omorârea unui copil poate cauza o suferință de moment acestuia, suferința ar fi mai scurtă și mai redusă în intensitate decât cea rezultată în urma trăirii unei vieți lungi, marcată de durere, dacă copilului i s-ar permite să trăiască sau decât suferința și adversitățile de lungă durată ale membrilor familiei, rudelor și ale societății ca întreg. Singer propune următoarea premisă pentru motivarea acestei acțiuni ca fapt moral atunci când scrie: "În mod asemănător, preferința concepției utilitariste pentru respectarea vieții unei persoane nu se aplică bebelușului nou-născut. Nou-născuții nu se pot concepe pe sine ca ființe umane care ar putea sau nu avea un viitor, și, prin urmare, aceștia nu pot avea dorința de a continua să trăiască. Dacă dreptul la viață trebuie să fie bazat pe capacitatea de ați dori să continuați să trăiești, atunci un nou-născut nu poate avea dreptul la viață."

O altă implicație a eticii secular-umaniste este aceea că adulții care au dizabilități severe, provenite fie în urma unui accident, fie ca defect din naștere, ar trebui să se sinucidă sau să fie uciși din milă pentru ca ei să nu devină o povară emoțională și financiară asupra unei populații fizic sănătoase. Pe lângă aceasta, una din consecințele logice ale unui sistem de sănătate controlat de stat este aceea că persoanele cu dizabilități ar trebui eliminate atunci când acestea devin o povară financiară deosebită asupra unei comunități întregi. Aceasta se datorează faptului că există o limită la ceea ce societatea este disponibilă și doritoare să cheltuiască

pentru a susține și sprijini viața umană, și dacă viața umană este devalorizată datorită unei perspective prevalente asupra lumii, cei considerați mai puțin de dorit o să moară.

Problema cu această perspectivă umanistă a utilitarismului este că eșuează în a prezenta dovezi de netăgăduit cu privire la motivul pentru care valoarea unei persoane este dată de valoarea sa pentru societate. Cine anume decide cine are sau nu are această valoare? De ce crede Peter Singer că are dreptul să decidă că doar persoanele raționale, cu conștiință de sine, și care au dorința de a continua să trăiască sunt considerate persoane? Doar dacă Dumnezeu nu ar exista, ar putea Singer și prietenii lui umanist-seculari să își impună părerea lor cu privire la cine se califică ca persoană și cine nu.

Mai mult, măsura utilității reprezintă un standard foarte variabil, deoarece prin ce metodă poate decide o societate care este "binele" cel mai mare? De ce nu ar fi bine pentru o persoană cu dizabilități să trăiască dacă aceasta este ceea ce el/ea își dorește? De ce o majoritate de 51 la sută ar trebui să decidă soarta celorlalte 49 la sută? Oare elitele intelectuale decid cine trăiește sau moare după capriciile lor? Aceste întrebări și altele sunt foarte problematice având în vedere premisele umanist-secularilor.

Postmodernismul

Postmodernismul duce premisele inerente unui univers fără de Dumnezeu la concluzia lor logică. În timp ce un umanist-secular este convins că universul poate fi înțeles cu ajutorul gândului rațional și al metodei științifice, postmodernistul crede că Dumnezeu nu este real, la fel cum nu sunt nici adevărul obiectiv sau valorile morale obiective. Postmoderniștii sunt adepți ai poziției filozofice conform căreia adevărata realitate este, în cele din urmă, inaccesibilă investigației umane, cunoașterea nu este "adevărată" în mod independent, ci este modelată de fiecare societate în parte (multiculturalismul), revendicările adevărului sunt de fapt jocuri de puteri politice (corectitudinea din punct de vedere politic), iar înțelesul cuvintelor este determinat de cititori, nu de autorii care le-au scris (deconstrucția). Pe scurt, teoria postmodernistă vede realitatea ca pe ceva ce grupurile sociale o fac să fie. Din această perspectivă, o mare parte din suferința umană este perpetuată de grupul dominant dintr-o societate care își impune voința asupra celor mai puțin puternici, cauzând astfel oprimare și suferință.

Postmodernismul recunoaște faptul că răul și suferința sunt reale, dar nu oferă nici o speranță sau un ajutor pentru alinarea lor. Teologul N.T. Wright rezumă postmodernismul astfel: "Nu există nici o cale de ieșire, nici o sansă de pocăință sau restaurare, nici o cale de întoarcere la terenul sigur al adevărului din nisipurile mișcătoare ale deconstrucționismului. Postmodernismul o fi având dreptate să spună că răul este real, puternic și important, dar nu ne

oferă nici un indiciu legat de ce ar trebui făcut în privința lui.” De vreme ce nu există nici speranță, nici ajutor, dacă suferim, *ar trebui pur și simplu ”să ne obișnuim cu aceasta”*.

Problema cu această perspectivă postmodernistă este că foarte puțini oameni pot trăi în acest fel. Aceasta datorită faptului că postmodernismul este tributار unei perspective nihiliste care susține că viața nu are nici un sens sau scop. Cu toate acestea, noi, oamenii, avem un simțământ în interiorul nostru că viețile noastre au un scop. Superproducția anului 1999, filmul *Matrix*, prezintă o perspectivă postmodernă asupra lumii. La sfârșitul filmului Neo, adresându-se Matrix-ului, afirmă că lucrurile sunt pe cale să se schimbe. El zice:

„...Nu cunosc viitorul. Nu am venit aici ca să vă spun cum au să se sfârșească lucrurile. Am venit ca să vă spun cum au să înceapă. O să pun jos acest telefon și apoi am să le arăt acestor oameni ceea ce voi nu vreți ca ei să vadă. Am să le arăt o lume fără voi. O lume fără reguli și controale, fără frontiere sau granițe. O lume în care orice este posibil. Unde vom pleca de acolo este alegerea pe care v-o las vouă.”

Acesta este postmodernismul cu o față veselă... :). O lume fără reguli, controale și fără granițe este postmodernismul. Cu toate acestea, fără un scop ultim în viață, postmodernismul se convertește în nihilism. Scenariștii au creat acest final ce conferă bună-dispoziție deoarece nihilismul nu se vinde! Cine vrea să vadă un film fără eroi, fără personaje negative, fără dragoste, fără speranță sau promisiune într-un viitor, cu nimic altceva decât cu oameni care trăiesc vieți fără sens și care se îndreaptă spre nicăieri? Noi tânjim după speranță și fericire, nu după o existență fără sens care nu este decât un construct social.

Aceasta ne aduce la o serie de perspective asupra lumii care oferă speranța care transcende durerea și suferința pe care o experimentăm aici pe pământ. Următoarele trei perspective asupra lumii sunt așezate sub titlul de teism. Dar, așa cum vom vedea, doar una din cele trei oferă o bază solidă pentru speranța care alină suferința.

Teismul

Asumpțiile teismului sunt, cel puțin, că Dumnezeu este real, personal, atotputernic și atotcunoscător. Aceste presupunții asigură posibilitatea existenței unui sens în viață deoarece Dumnezeu este autorul vieții. Și există o formă viitoare de existență, cu Dumnezeu în ceruri, unde nu o să mai fie nici o suferință. Dar cele trei perspective asupra lumii, islam, iudaism și creștinism sunt foarte diferite în înțelegerea lor cu privire la cum se poate ajunge la acest viitor și cum ce anume înseamnă.

Islamul

Există două aspecte ale islamului care îl diferențiază atât de iudaism, cât și de creștinism. Așa cum remarcă Phillips, Brown și Stonestreet: „În primul rând, islamul nu permite să se întâmple nimic în afară decretului specific al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu doar supraveghează deciziile umane și fenomenele naturale, El este cel care, în cele din urmă, le hotărăște. Teologul islamic Al-Ghazali scrie: «Binele și răul sunt predestinate. Ceea ce este predestinat, ia imperios ființă în urma unui act divin de voință. Nimeni nu se poate răzvrăti împotriva judecății lui Dumnezeu; nimeni nu poate face apel la decretul sau porunca Sa. Ci tot ceea ce e fie mic sau mare este scris și ajunge să existe într-o măsură cunoscută și de asteptat»”.

Potrivit cu învățătura islamică, decretul lui Dumnezeu sunt pe muchia fatalismului, diminuând rolul liberului arbitru al omului. O scenă din filmul „*Hidalgo*” ilustrează aceasta poziție. În timpul unei curse de cai prin deșertul arab, un călăreț musulman cade în nisipuri mișcătoare și e în agonie când Hopkins (Viggo Mortensen) se apropie de el.

Musulmanul: Nu mă ajuta, doar ucide-mă, te rog, folosește-ți arma. Aceasta este voia lui Dumnezeu.

Hopkins: Hai să-ți zic ceva. Poți face tot ce îți trece prin cap după ce te scot de aici.

Muslim: De ce te-ai întors după mine?

Hopkins: După părerea mea, viața unui om este mai prețioasă decât orice premiu în bani.

Musulmanul: Se spune ca Dumnezeu ne oferă trei dorințe și ne împlinește trei dorințe. Este voia lui Dumnezeu ca eu să mor în această cursă, la fel cum este voia Lui cine o să câștige.

Hopkins: Și cum rămâne cu voia ta? Cum rămâne cu voința calului? Mie mi se pare că aceasta (voința) te ajută să treci de linia de sosire, și, abia apoi, este scris.

În cartea „*Making Sense of Your World*” (n.tr. „Prin labirintul lumii tale, O perspectivă biblică asupra lumii”), autorii continuă cu cea de-a doua premisă găsită în islam, „În al doilea rând, nu există cădere în păcat a omului sau momentul creației în islam. Deși evenimentele din Grădina Edenului au fost istorice și ne învață despre responsabilitatea omului de a respecta Legea lui Dumnezeu, acestea nu au dus la nicio consecință reală pentru om (de exemplu: păcat originar) sau pentru natură (blestem). Ceea ce implică acest fapt pentru perspectiva islamului este, așadar, că *nimic nu s-a petrecut greșit în lume*. În islam, lumea este așa cum a fost lăsată de Dumnezeu. Aceasta oferă o perspectivă asupra „răului natural” destul de diferită față de cea pe

care o găsim în creștinism.” Răul natural și suferința nu sunt altceva decât aspecte ale decretelor lui Dumnezeu, nu o consecință a păcatului omului.

Implicațiile islamului pentru suferința umană sunt rezumate în Coran, unde spune: „Și cu siguranță, noi (Allah) ar trebui să vă testăm prin frică, foame, pierderea bunurilor pământești a vieții sau a roadelor muncii voastre. Dar duceți vestea cea bună celor care sunt răbdători în încercare, care, atunci când calamitatea vine asupra lor, spun «Cu adevărat aparținem lui Dumnezeu și cu adevărat la el o să ne întoarcem»” (Coran 2: 155-156). Prin urmare, atunci când suntem confrunțați cu suferința, *ar trebui să „o suportăm cu stoicism”*.

Implicația unei perspective islamice asupra răului este că există puțin stimulent, în afara emoției umane și a dragostei, pentru a-i ajuta pe cei în suferință. Dacă Dumnezeu e cel care hotărăște tot ceea ce se întâmplă, atunci a ajuta pe cineva care are o dizabilitate este echivalent cu a merge împotriva decretului lui Dumnezeu. Pe de altă parte, există alți musulmani care consideră că ajutorarea celor în nevoi o să le fie considerată ca faptă bună atunci când Dumnezeu o să le judece faptele în această viață și le îmbunătățește șansele de a ajunge în Rai. Există chiar și o organizație islamică pentru ajutorarea victimelor în urma dezastrelor, „*The Red Crescent*” („Semiluna roșie”), o organizație înființată de creștini în anul 1863. Islamul, se pare, oferă o „salată asortată” când este vorba de cei cu dizabilități.

Iudaismul

Premisele asociate cu iudaismul sunt următoarele: Dumnezeu este real, iubitor și suveran, noi suntem făcuți după chipul Său și trăim într-o lume căzută. Până în acest punct, doctrina este aceeași cu a creștinismului. Cu toate acestea, în contrast cu învățătura creștină, tradiția iudaică învață că noi trebuie să muncim pentru a ajunge la o neprihănire personală și la mântuirea veșnică.

Implicația pentru iudaismul corect este că avem o datorie sfântă să îi ajutăm pe cei în suferință. Cu toate acestea, există, de asemenea, în iudaism noțiunea culegerii a ceea ce ai secerat. Aceasta este evidențiată în povestirea biblică a lui Iov, în care prietenii lui Iov l-au acuzat, în mod constant, că a păcătuit, de vreme ce a meritat așa suferință sau așa durere. Din punctul lor de vedere, oamenii suferă pentru că merită. Prin urmare, *atunci când suferim, prin prisma acesteia, ar trebui „să ne pocăim”*.

Dezavantajul acestei perspective este că oamenii care fac fapte bune, crezând că acestea îi așează în termeni buni cu Dumnezeu, pot deveni mândri, iar Biblia avertizează cu privire la acest fel de mândrie. În Evangheliile, Isus adesea i-a confruntat pe frunțașii iudei ai vremii pentru mândria lor (vezi Matei 23:1-12).

Perspectiva biblică creștină asupra lumii.

Într-o perspectivă biblică creștină asupra lumii există patru premise de baza: Prima premisă este că Dumnezeu este real, atotputernic, iubitor și suveran. Pe deasupra, Dumnezeu este creatorul întregului Univers și al tuturor ființelor vii.

Cea de-a doua premisă este că noi suntem făcuți după chipul și asemănarea Lui (Imago Dei). Prin urmare, fiecare are o demnitate intrinsecă, indiferent de rasă, naționalitate, poziție socială, abilitate sau dizabilitate. Din punct de vedere relațional, avem nevoie unii de alții.

Cea de-a treia premisă de bază este că noi trăim într-o lume căzută. Nu doar umanitatea este căzută, ci întreg cosmosul (Geneza 3, Romani 1) Așadar, de vreme ce noi și lumea suntem stricați, aceasta înseamnă că lucrurile nu sunt perfecte. Oamenii nu sunt perfecți. Președintele Barack Obama, în discursul său de acceptare a premiului Nobel, a făcut referință la imperfecțiunile umane. Noi suntem oameni căzuți trăind într-un Univers post-cădere în păcat. Din acest motiv, ar trebui să ne așteptăm la un anumit grad de suferință ca și normă, și nu excepție. Așa stau lucrurile în acest moment al istoriei mântuirii.

Spre deosebire de perspectiva cosmică asupra lumii care subliniază karma, perspectiva biblică ne învață că este o greșală să credem că tot ceea ce ni se întâmplă este rezultatul a ceva ce am făcut. Atunci când discipolii Săi l-au întrebat pe Isus cine este de vină când un om s-a născut orb – părinții sau chiar omul – Isus a răspuns că nici unul nu a păcătuit (Ioan 9:2-3). Cu o altă ocazie, Isus a comentat că oamenii peste care a căzut un turn nu au făcut nimic rău, turnuri care cad sunt de fapt o consecință naturală a unei construcții rele și a legii gravitației (Luca 13:4). În Biblie, nu ni se spune, în mod concret, de ce suferim într-un moment anume și într-un fel anume, decât că suferința în general face parte din această lume.

În al patrulea rând, și aceasta diferențiază creștinismul de toate celelalte perspective asupra lumii, Hristos a adus salvarea prin suferință. Suferința lui Hristos a adus viață altora. Ni se spune că suferințele noastre sunt o platformă pentru a oferi speranță altora (2 Cor. 1: 3-7) Pe lângă aceasta, suferința are beneficiul de a produce perseverență și maturitate creștină (Ioan 1: 2-4). De aceea, *atunci când suferim ar trebui „să o trăim cu curaj”*.

Care sunt implicațiile povestirii biblice despre creație, cădere și răscumpărare? De vreme ce Isus poruncește ucenicilor Săi să îndure suferințele și să îi ajute pe cei în suferință, atunci ar trebui să ne luptăm să o ușurăm. Istoria Bisericii transpune felul în care directivele lui Isus au fost îndeplinite, pe măsură ce creștinii au înființat spitale, orfelinate, școli pentru toată lumea, universități, cantine pentru săraci și organizații de ajutorare pentru cei aflați în zone afectate de dezastre. Biserica a fost cea care a stat în fruntea mișcării de abolire a sclaviei, de acordare a dreptului de vot femeilor și în fruntea mișcării drepturilor civile.

Ganduri de încheiere

În contrast cu celelalte perspective asupra lumii rezumate anterior, în calitate de ucenici ai lui Hristos, ne este dată o altă înțelegere a scopului vieții noastre. Aceasta datorită perspectivei unice a creștinismului asupra vieții noastre pământești și asupra vieții eterne.

O perspectivă pământească

Noi am fost creați ca ființe relaționale dar care trăiesc totuși într-un context decăzut. O parte din ceea ce presupune a trăi într-o lume căzută o reprezintă faptul că există oameni cu dizabilități. Luând în considerare aceasta, există trei perspective importante pe care ar trebui să le păstrăm în minte.

În primul rând, este important să implicăm întregul trup al lui Hristos (inclusiv pe cei aparținând altor rase sau persoanele cu dizabilități) atunci când dăm învățătură poporului lui Dumnezeu. Altfel, dacă anumiți oameni sunt excluși, suntem un trup al lui Hristos anemic și incomplet.

În al doilea rând, trebuie să ne luptăm împotriva tendințelor și impulsurilor postmoderne și secular-moderne spre control, eficiență și conveniență, considerate a fi etaloane ale comunității. Noi nu ar trebui să căutăm să controlăm cine vine în mijlocul nostru, ci să întâlnim oamenii, așa cum Hristos a făcut-o, acolo unde sunt ei. De asemenea, în anumite situații, inconveniența poate fi mai benefică decât conveniența, iar ineficiența mai bună decât eficiența. Inconveniența și ineficiența celor cu dizabilități ne obligă pe noi să ne confruntăm tendințele egoiste și să ne sfințim pe mai departe.

În al treilea rând, căderea înseamnă că a avea dizabilități este o condiție universală. Cu toții suntem mai puțin decât ceea ce ar trebui să fim. Ba mai mult, în narațiunea biblică, răscumpărarea vine prin suferință, după cum Isus a luat trup de om și a trăit experiența unui trup fizic lacunar, ca un sacrificiu pentru noi toți.

O perspectivă veșnică

Felul în care trăim azi într-o lume căzută, printre oameni căzuți, nu este cel în care ar trebui să fie lucrurile sau felul în care vor fi în cele din urmă. Dumnezeu a pregătit un nou cer și un nou pământ pentru cei care se leapădă de păcate la crucea lui Hristos. Acolo, în prezența veșnică a lui Dumnezeu, răul și suferința vor fi înlocuite cu bunătate și bucurie.

Chuck Edwards este autor, cercetător și vorbitor în cadrul Summit Ministries, o organizație educațională al cărei prim scop este să pregătească studenții pentru provocările intelectuale și spirituale din universitate și după (www.summit.org). Este co-autor al studiilor biblice de perspectivă asupra lumii „*Thinking like a Christian*” (n.tr. Gândind ca un creștin) și „*Countering Culture*” (n.tr. Cultura care contrabalansează) și editor/scriitor pentru „*Understanding the Times, 2nd Edition*„ (n.tr. Înțelegând vremurile, ediția a 2-a).

PROBLEMA RĂULUI ȘI A SUFERINȚEI – de Dr. Larry Watters

Iov 2:10 „Ce! Primum de la Dumnezeu binele, și nu primum răul?”

Marcu 14:36 „Ava-adică Tată- Ție toate lucrurile îți sunt cu putință; depărtează de la mine paharul acesta! Totuși făcă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu.”

Ioan 9:3 „Isus a răspuns: N-a păcătuit nici omul acesta nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.”

Răul a pătruns în lumea aceasta; a trăi înseamnă a suferi. Totuși, Dumnezeu poartă de grijă creației Sale într-un mod suveran și providențial. Scripturile relatează atât despre stricăciunea naturii umane cât și despre îngrijirea reală și plină de dragoste a Celui care a creat toate lucrurile. Poate că cele mai intrigante întrebări cu care se confruntă oamenirea sunt: De ce permite Dumnezeu suferința și răul? Până când trebuie să sufere creaturile lui Dumnezeu înainte ca Acesta să îndrepte lucrurile?

Scrisă de un autor necunoscut, posibil cea mai veche povestire din Biblia noastră, Cartea Iov este un amestec de înțelepciune divină și omenească care caută să răspundă la o întrebare esențială despre viață: de ce oamenii neprihăniți suferă pe nedrept? „Suferința nemeritată” nu presupune faptul că omenirea nu se află pe drept sub blestem ca rezultat al căderii omului, relatată în Genesa 3; se referă mai degrabă la suferința la care nu îi se poate găsi originea într-un act personal de neascultare sau într-un păcat anume. Această frază nu sugerează că Iov este fără de păcat sau că rămâne lipsit de păcat de-a lungul șirurilor de dezbateri. Suferința este nemeritată în sensul de a fi sau a părea nedreaptă sau nejustificată. Cartea Iov este, de asemenea, un exemplu, de cea mai înaltă calitate, a literaturii evreiești a înțelepciunii care tratează conceptul de *teodicee*: o apărare a integrității justiției și dreptății lui Dumnezeu în lumina răului, a in Justiției și a suferinței nemeritate din lume. Dacă această observație este adevărată, atunci accentul cărții nu cade în exclusivitate pe omul Iov și pe suferința sa, deși el și suferința sa sunt cu siguranță centrale, ci și pe însăși Dumnezeu și pe relația cu coroana creației Sale.

Iov este, fără îndoială, o carte care tratează suferința umană, cu toate că tema suferinței celui inocent nu constituie singura intenție a autorului. Cu toate că utilizarea cuvântului „inocent” poate fi deranjantă pentru unii, el este folosit aici în sensul de inocență față de o încălcare a legii ca bază a suferinței, pe care Iov o îndură de-a lungul cărții, și nu inocență în sensul de a nu avea nici un păcat sau o vină, în calitate de creație căzută. Cartea Iov demonstrează ca cel care suferă poate chestiona sau se poate îndoii, poate face față întrebărilor grele ale vieții cu

credință, poate să mențină o relație intactă cu un Dumnezeu iubitor și, cu toate acestea, să ajungă la o soluționare satisfăcătoare cu privire la nedreptatea personală/colectivă și la suferința nemeritată.

Aceste observații trebuie abordate nu doar în contextul unui singur om neprihănit și în suferință, pe nume Iov, dar, de asemenea, în cadrul comunității de credincioși care suferă prin înfrățire cu el. Aceasta presupune că toți credincioșii sunt implicați și împărtășesc suferințe și lupte similare. Așa cum Francis Andersen evidențiază în comentariul său asupra Cărții Iov, „problema suferinței, a necazurilor omenești sau a manifestării răului în toate formele lui este o problemă doar pentru persoana care crede într-un singur Dumnezeu care este atotputernic și iubitor”. Aceasta nu înseamnă că un ne-credincios nu se confruntă cu aceleași întrebări, ci mai degrabă, dacă întrebările nu conduc la o relație cu Dumnezeu, atunci ele sunt folosite ca justificări pentru respingerea lui Dumnezeu, sau ca motive pentru a repudia aserțiunile divine fără a căuta să înțeleagă adevărurile biblice. Credinciosul, pe de altă parte, se luptă cu aparentele inconsistențe și incongruențe, căutând să împace aceste disonanțe cu credința sa în Cuvântul lui Dumnezeu. Toate întrebările legate de Dumnezeu, om și Satana – justiție și injustiție, suveranitate și libertate, inocență și vinovăție, bine și rău, blestem și binecuvântare – se întrepătrund în suferința nemeritată. Cartea Iov și prezentarea suferinței nemeritate servesc, prin urmare, ca model util și de încredere pentru credinciosul din oricare generație atunci când acesta trebuie să se confrunte cu aceleași întrebări.

Scopul Satanei și metoda folosită de el pentru cauzarea suferinței

În timp ce Satan este *principalul agent* din spatele păcatului, al răului și al suferinței, este de asemenea corect să subliniem faptul că nu se poate ignora legătura dintre dorința lui Satan și permisiunea lui Dumnezeu ca acea dorință să devină realitate. Această fuziune este în mod clar demonstrată în încercările groaznice prin care trece Iov. Satan este cauza; oamenii lui Dumnezeu simt efectul. Cu toate acestea, Dumnezeu este de asemenea la lucru în suferință. În astfel de vremuri, este bine să ne amintim că aceasta nu înseamnă că Dumnezeu este detașat și neimplicat în ceea ce se întâmplă oamenilor Săi. Ci trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu „joacă” într-o ligă mai mare decât a noastră. Căile Lui sunt de departe mai sus de căile noastre. Dumnezeu este mai mare decât noi în intelect, putere și cunoaștere. Căile Lui sunt dincolo de orice pricepere a noastră (Iov 28: 23; Isaia 55: 9). Dumnezeu cauzează suferință, în mod direct sau indirect, pentru diferite motive, cum ar fi judecată, disciplină, curățire și altele. Cu toate acestea, de la căderea omeneștii, este Satan cel care este principalul agent personal din spatele tuturor nenorocirilor omenești.

Cartea Iov începe cu momentul în care Satan, după ce cutreieră tot pământul, se înfățișează înaintea tronului lui Dumnezeu. Iov 1:8 evidențiază trei domenii supuse atacului satanic:

neprihănirea lui Iov, frica lui de Dumnezeu și separarea acestuia de păcat. Dumnezeu întinde atunci o provocare lui Satan. Acceptarea ulterioară, a acestei provocări de către diavol, se bazează pe aceste lucruri elementare, care încep aici și care continuă, mai apoi, de-a lungul cărții. Pot fi compromise neprihănirea lui Iov, reverența sa față de Dumnezeu și separarea sa de păcat? De ce trăiește Iov în mod cinstit, cu teamă de Dumnezeu și despărțit de păcat? Acuzația lui Satan este că evlavia lui Iov față de Dumnezeu se datorează doar protecției și prosperității datorite de Acesta. Chestiunea prosperității și falsa teologie rezultată din aceasta (evanghelia prosperității) devin astfel un punct esențial, pe parcursul cărții, în înțelegerea suferinței. Prezentarea acestei false teologii și a provocărilor rezultate din aceasta se găsesc în declarațiile lui Satan în fața tronului lui Dumnezeu (capitolele 1-2), plângerile lui Iov (capitolul 3) și cele trei cicluri de dialog în care sunt implicați Elifaz, Bildad și Zofar (capitolele 4 – 31). Monologul lui Elihu (capitolele 32 – 37) și discursurile lui Dumnezeu (capitolele 38 – 42) prezintă o corectare a acestei teologii.

Acuzația lui Satan este îndreptată spre fundamentul atât al dreptății lui Dumnezeu cât și al neprihănirii lui Iov. Satan pune de fapt întrebarea: Este oare dragostea ori lăcomia sau alte motivații izvorâte din interes propriu cele care determină o persoană să fie neprihănită, să se teamă de Dumnezeu și să se despartă de păcat? Satan presupune, în mod greșit, că de vreme ce Dumnezeu îl protejează și îl binecuvântă pe Iov, acest lucru devine fundamentul neprihănirii sale, și nu relația personală și intimă a lui Iov cu Dumnezeu, bazată pe dragoste, încredere și teamă de El (1:8-10; 2-3). Presumpția lui Satan devine și mai problematică atunci când înțelepciunea tradițională, de natură umană, a celor trei prieteni este aplicată în dreptul lui Dumnezeu. Înțelepciunea tradițională argumentează că de vreme ce Dumnezeu este în controlul lumii, și pentru că El este drept, singura cale a oamenilor înțelepți de a-și păstra credința în El este prin a percepe toate binecuvântările ca o dovadă a bunătății și a dreptății și toate suferințele ca o dovadă a nedreptății și a păcatului. În cartea sa, „*Out of the Whirlwind*” (Din mijlocul furtunii), L.D. Johnson numește aceasta o „religie pragmatică” și o „erezie insidioasă”. Credința în Dumnezeu și slujirea Lui ulterioară este, prin urmare, redusă la o formulă religioasă pragmatică a prosperității sau la un sistem de fapte bune.

După primele două capitole din Iov, Satan este în mod vizibil absent din povestire. Persoana lui nu mai reprezintă un factor, dar presupțiunile lui, acuzațiile și teologia sa rămân active pe tot parcursul dialogului. Scopul lui Satan, întrețesut în pânza teologiei recompensei/pedepsei, reprezentată prin cei trei prieteni care interacționează cu Iov, este de a vedea coroana creațiunii lui Dumnezeu blestemându-L pe Acesta. Obiectivul lui Satan este de a întoarce un om neprihănit împotriva Dumnezeului său drept.

Interesant este faptul că învinuirea pe care Dumnezeu o aduce la adresa Satanei , „tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină” (n. tr. în engleză – Biblia NIV- „tu M-ai incitat împotriva lui să îl distrug fără nici un motiv anume”) (2:3b) este o sesizare îngrozitoare și în același timp, revelatoare cu privire la caracterul lui Satan. Umanitatea nu reprezintă nimic pentru el. Omenirea nu înseamnă pentru acuzator nimic mai mult decât un mijloc de a-l blestema pe Dumnezeu. Prin urmare, trebuie remarcat faptul că Iov nu suferă ca urmare a unei recompense sau a unei pedepse pentru ceva ce a făcut el, așa cum Satan sugerează, ci mai degrabă pentru că Satan urăște relația personală de care Iov se bucură cu Dumnezeu. Cu toate acestea, cei trei „prietenii” vor sprijini teologia lui Satan, și în loc de a-l alina pe Iov, ei se vor dovedi a fi o sursă de mare descurajare și deznădejde.

Capitolele nouă și zece cuprind exemple ale potenței falsei doctrine a prietenilor și ale influenței sale asupra lui Iov. Aici este punctul în care Iov face tranziția de la „Domnul a dat, Domnul a luat - binecuvântat fie Numele Domnului. În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc și n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu” (1:21-22) la „El care mă izbește ca într-o furtună, care îmi înmulțește fără pricină rănilor” (9: 17). Iov continuă să creadă că Dumnezeu nu este inabordabil (9: 4 – 12). El nu este un monstru (9: 13 – 16). Dar, în disperarea sa, Iov îl acuză pe Dumnezeu de a fi nedrept și injust (vs 17 – 20) de vreme ce el observă că Dumnezeu adesea pedepsește pe cel bun și răsplătește pe cel rău (vs. 21 – 24).

Dumnezeu nu se încadrează în tiparele preconcepute ale înțelepciunii tradiționale, așa că, pe măsură ce Iov devine întristat cu privire la trecerea timpului (vs 25-26), el spune că Dumnezeu niciodată nu o să îl ierte (vs 27-31) și pledează pentru un mediator (vs. 32-33). Renunțând la această posibilitate, Iov pledează în fața lui Dumnezeu ca El să diminueze suferința pentru ca Iov să îl întâlnească pe Dumnezeu în tribunal și să își apere propriul caz (vs. 34 – 35). În ciuda faptului că Iov vede multe inconsistențe în aplicarea doctrinei celor trei prietenii (24:1–12), el concluzionează că lui Dumnezeu nu îi pasă în mod real de el și că este prins într-un fel de capcană divină în care bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu este absentă (10:1–13). Își plânge nașterea și neagă faptul că el are un destin (10:14-22). Iov nu este numai prins și afectat de sfatul fals al prietenilor, dar este acum pregătit pentru un adevărat consilier.

Intervenția lui Elihu

Elihu își începe discursurile cu o introducere lungă în care își exprimă mânia împotriva lui Iov și a celor trei prietenii (32:1–10). Acesta simte că ambele părți sunt vinovate de pervertirea justiției divine și de reprezentarea greșită a lui Dumnezeu în general (32:1–3; 11–22) și el nu pare a se alătura celor trei prietenii pentru a veni în sprijinul opiniilor lor teologice. Se pare că Elihu, spre deosebire de cei trei prietenii, încearcă să corecteze imaginea lor greșită despre Dumnezeu și a felului în care Acesta Se relaționează la omenire.

Elihu îi vorbește lui Iov fără a primi însă un răspuns. În capitolul 33, Elihu remarcă faptul că Dumnezeu nu tace în timp ce Iov suferă. În capitolul 34, el confirmă că Dumnezeu nu este nedrept. Mai mult, Dumnezeu nu este nici indiferent (capitolul 35), nici fără de putere în acțiune pentru binele oamenilor săi (capitolele 36 – 37). Capitolul 37 introduce răspunsul lui Dumnezeu și reîndreaptă discuția la tema suveranității lui Dumnezeu și al planului Său pentru Iov. Elihu îi prezintă lui Iov atunci o perspectivă total diferită: *Suferința ta nu se datorează păcatului din trecut*, ci este 1) pentru a te împiedica pe tine să accepți în continuare o premisă a păcatului drept cauză unică a suferinței; 2) pentru a te atrage mai aproape de Dumnezeu; 3) pentru a te învăța adevărata înțelepciune care trimite la un Dumnezeu care în mod suveran este în controlul lucrurilor din viața ta; 4) pentru a-ți arăta că Dumnezeu răsplătește într-adevăr pe cel neprihănit, dar numai datorită iubirii și harului Său. Este ca și cum Elihu ar spune:

“Insiști pe tema dreptății și a neprihănirii, dar oare vrei tu cu adevărat să fi tratat drept? Te-ai gândit vreodată ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu ar acționa după cuvântul tău?” ... nu se poate avea o relație cu Dumnezeu câtă vreme crezi că este ceva în tine prin care tu meriți prietenia lui Dumnezeu – sau o relație reală cu o altă ființă umană în aceeași termeni... Dumnezeu nu se sustrage dreptății, indiferent de cât de adâncă este frustrarea, amărăciunea, întunericul, confuzia și durerea.”

Elihu se indentifică pe sine cu Iov. El este un frate de suferință, nu un observator (33:6). Acesta îl ajută pe Iov să realizeze că o relație cu Dumnezeu nu este zidită, nici păstrată prin tenacitate în loialitate, puritate sau neprihănire, ci este în întregime prin Har. Elihu nu vede ca motiv primar al suferinței lui Iov păcatul, deși nici nu minimalizează apropierea lui Iov de păcat pe parcursul dialogului. Mai degrabă, pentru Elihu, suferința devine, printre alte lucruri, o măsură preventivă care îl oprește pe Iov din a perpetua o teologie păcătoasă și falsă. Suferința, ca învățător, îl aduce pe Iov mai aproape de Dumnezeu și de har, deoarece controlul suveran al lui Dumnezeu și libertatea Sa de acțiune asupra lucrurilor din viața lui Iov nu sunt restricționate de sistemul teologic al recompensei/pedepsei, ci ele sunt fapte ale harului și milei. Prin urmare, Dumnezeu răsplătește pe cel neprihănit datorită harului, nu datorită faptului ca vreo acțiune omenească merită un anumit răspuns. Iov nu a mai fost niciodată același după întâlnirea lui cu Elihu.

Cei trei consilieri au fost folosiți pentru a intensifica presiunea exercitată asupra lui Iov ca să accepte doctrina tradițională a recompensei/pedepsei și ca să cauzeze mai multă suferință mentală acestuia. În calitate de agenți ai filozofiei lui Satan, cei trei prieteni au fost foarte eficienți în sporirea suferinței unui om deja rănit. În ciuda faptului că Iov a găsit unele inconsistențe în aplicarea doctrinei, el a împărtășit aceeași premiză cu prietenii săi asupra unei lumi întemeiate pe principiul „*quid pro quo*”, răsplată și pedeapsă. Această poziție pe care a luat-o

a mărit doar frustrarea sa. Premisa quid pro quo-ului a fost contestată de Elihu și demonstrată a fi fără de substanță. El l-a pregătit pe Iov pentru răspunsul lui Dumnezeu la dezbateri și pentru supunerea ultimă a lui Iov în fața Suveranității lui Dumnezeu. Elihu a oferit perspectivă, claritate, empatie, compasiune și un ajutor concret pregătindu-l și ajutându-l pe Iov să aibă o conversație personală cu Dumnezeu.

Dumnezeu îi vorbește lui Iov

Dumnezeu vorbește dintr-o furtună sau dintr-un vârtej. El începe prin a-l acuza pe Iov de întunecarea sfatului Său cu „cuvinte fără pricepe” (la fel cum și Elihu a menționat de două ori, 34: 35; 35: 16) Dumnezeu nu va aborda subiectul suferinței lui Iov, în mod direct, în timpul acestui discurs, la fel cum nici nu va răspunde la atacurile lui Iov la adresa dreptății Sale. După ce încearcă să găsească răspunsuri la întrebări fără răspuns, Iov și prietenii lui sunt obligați să se întoarcă la Dumnezeu și la esența Sa. Dumnezeu vorbește despre suveranitatea și omnipotența Sa ca adevăruri demonstrate în creația pământului, a mării, a soarelui, a lumii dedesupt, a luminii și întunericului, a vremii și a corpurilor cerești (38:4–38). Dumnezeu îi pune, mai apoi, două întrebări lui Iov (4: 1-2): „Tu care mustri pe Dumnezeu, mai ai un răspuns de dat?” și „O să îți răspună acuzatorul lui Dumnezeu?” Binențeles, Iov și prietenii tac (40: 3-5).

Motivul furtunii se găsește și în cel de-al doilea discurs (40:6). Capitolul 40: 8-14 prezintă puterea lui Dumnezeu versus puterea omului. Dumnezeu vorbește, dar El nu apără sau nu explică dreptatea Sa. Dumnezeu spune că El este și întotdeauna va fi drept în administrarea vieții și destinelor creației Lui. Numai Dumnezeu este cel care administrează și regularizează dreptatea, nu Iov, nici cei trei prieteni, și categoric nu Satan. Urmează mai apoi „Oda Hipopotamului”, unde înțelepciunea lui Dumnezeu, exprimată în versuri, semnaleză puterea care se găsește în mâinile Acestuia spre deosebire de puterea omului sau a Satanei (40: 14-24). Cel de-al doilea poem, „Oda Leviatanului”, prezintă aceleași principii esențiale. Ce anume reprezintă hipopotamul și leviatanul este amplu dezbătut în cercurile academice, dar mesajul este că omul nu are nici o putere asupra acestor creaturi, prin urmare, el nu poate găsi putere și tărie decât în Dumnezeu. Dumnezeu este suveran, omnipotent, drept, iubitor și în întregime neprihănit.

Dumnezeu nu i-a cerut lui Iov să se pocăiască pe baza promisiunii că toată suferința lui își va găsi explicație, că ar fi răzbunat sau că o restaurare la prosperitate și o returnare a tuturor pierderilor sale îi vor fi asigurate. Ce a făcut Dumnezeu a fost să îl aducă pe Iov la o întâlnire față în față cu El. Și ce a învățat Iov din această întrevvedere?

Probabil, primul lucru pe care Iov l-a descoperit a fost că dorința arzătoare de răzbunare, odată ce viteazul răzvrătit stătea în prezența lui Dumnezeu, arata dintr-o dată ridicolă. Prin păstrarea

tăcerii asupra acestui singur motiv pentru care Iov era în confruntare cu Făcătorul lui, Dumnezeu l-a învățat pe slujitorul Lui că e o *greșeală* a presupune că Universul operează după principiul raționalității, cauză – efect.

Acesta a fost momentul când Iov s-a pocăit de concepția lui greșită cu privire la Dumnezeu și la libertatea Sa, și nu de presupusul lui păcat din trecut, care a fost în centrul atenției pentru cei trei prieteni (42: 7-9). Cu toate acestea, Dumnezeu l-a laudat pe Iov, deoarece, chiar și confruntat cu îndoiala și presiunea unei false teologii, el a păstrat o relație personală cu El și și-a adus îndoielile direct la El. Astfel, ipoteza Satanei (1:9 -11; 2:3-4) s-a dovedit a fi falsă. Iov a respins, în cele din urmă, abordările omenești, abordări tradiționale și logice, toată înțelepciunea care a fost străină de ceea ce el a învățat despre Dumnezeu și despre sine. Toate încercările de a-l explica pe Dumnezeu și acțiunile Sale fie făcând uz de instrumente logice, fie istorice, fie tradiționale, toate au eșuat. Iov a fost lăsat singur cu Dumnezeu, și doar cu El. A se observa din nou că Dumnezeu nu a abordat chestiunea prosperității. Bogăția lui Iov i-a fost returnată abia după ce toți cei implicați au înțeles că toate binecuvântările vin doar prin har, nu prin acțiunea sau pietatea lui Iov sau prin acceptarea unei teologii false a răsplătii sau a pedepsei.

Evaluare și concluzii

De-a lungul narațiunii s-a determinat că în lumea diavolului nu există dreptate. Este adevărat faptul că dreptatea se găsește în planul lui Dumnezeu, dar este imposibil de susținut că lumea căzută, aflată sub domnia lui Satan, este în aceeași măsură de dreaptă. Eșecul înțelepciunii tradiționale în a răspunde la plângerea lui Iov dezvăluie faptul că lumea operează după planul unei ființe căzute, și doar printr-o relație cu Dumnezeu poate umanitatea căzută să găsească, în mijlocul nedreptăților lumii acesteia, înțeles, sens și scop. A fost presupunerea falsă a lui Satan, Elifaz, Bildad, Zofar și într-o anumită măsură a lui Iov, faptul că pedepsirea aici pe pământ a celui rău sau răsplătirea celui neprihănit este săvârșită potrivit cu o doctrină fixă, care limitează libertatea lui Dumnezeu la acțiuni bazate pe această supoziție. Un exemplu simplu al netemeinicii acestei presupuneri a fost ilustrat prin conceptul de ploaie pe care o dă Dumnezeu. Ploaia a fost deseori percepută ca o răsplată sau, dacă lipsește, ca o pedeapsă pentru o acțiune omenească. Cu toate acestea, aici ploaia nu este deloc un vehicul al moralității, a binelui sau a răului (38 : 25-27). Ploaia vine, prin harul lui Dumnezeu, atât peste cel neprihănit cât și peste cel păcătos ca dovadă a harului lui Dumnezeu.

Nu este oare de înțeles că Dumnezeu a vrut să arate că nici evlavia desăvârșită a omului, nici păcatele lui nu determină felul în care Dumnezeu își conduce lucrarea? Oare nu și-a condus atunci - și oare nu o face și acum – planul prin har? Nădejdea lui Iov a fost în rezultatele pozitive ale unei doctrine false în timp ce prietenii lui au preamărit aspectele negative ale aceleiași doctrine. Întâi Elihu (capitolele 32-37), și mai apoi Dumnezeu (capitolele 38-42), au afirmat că

aceste speranțe greșit așezate într-o recompensă *fixă* pentru acțiunile unui om nu își găsesc locul în economia Divinului. De fapt, în răspunsul său final (40: 3-5; 42:2-3, 5-6), Iov admite acest adevăr. Aceasta nu înseamnă, totuși, că Iov, carte a Bibliei, ne învață că o persoană nu are nici o obligație să trăiască o viață morală și dreaptă sau să fie dedicat adevărului și dreptății atunci când se află în fața păcatului și al răului.

Cartea susține, în cea mai mare partateae, responsabilitcredinciosului să își examineze motivația atunci când vine și caută să slujească lui Dumnezeu – în mod special în vreme de suferință și necaz. Ba mai mult, Cartea Iov nu vine în sprijinul ideii că toată suferința este pentru disciplinare sau că suferința este întotdeauna legată de păcat sau rău. Dumnezeu disciplinează, învață, călăuzește și ne conduce prin suferință, dar El nu poate fi manipulat de un sistem alcătuit de om al binecuvântării și blestemului, numit, în termeni negativi, teologia recompensei fixe sau etichetat, în termeni pozitivi, teologia prosperității. Atât Dumnezeu, cât și planul Său, nu atârnă de om sub nici o formă. Odată ce acest lucru este lămurit și acceptat, credinciosul este liber să își examineze suferința ei/lui pe baza factorilor harului. Toți sfinții au parte de „părtașia suferințelor Lui” (Filipeni 3:10).

Răspunsurile la întrebările „De ce suferă cel neprihănit?” și „De ce este permisă existența răului?” nu prezintă o singură explicație. Numeroasele motive oferite de Scriptură pentru suferința personală trebuie toate examinate în lumina harului lui Dumnezeu. Suferința l-a învățat pe Iov că el era neprihănit datorită faptului că avea o relație hăruiată cu Cel Neprihănit, și nu pentru că ar fi câștigat neprihănirea. Iov a cunoscut pe Dumnezeul său și a reacționat cu umilință, dragoste și cu evlavie în fața suveranității Lui (42:1-2), a recunoscut insondabilitatea lui Dumnezeu (42:3), a reflectat asupra superiorității lui Dumnezeu (40 : 4), și-a recentrat atenția asupra intimității cu Dumnezeu (Iov 42:5) și s-a căit de a-i fi slujit lui Dumnezeu dintr-o motivație greșită (42:6).

Prin urmare, de ce l-a trecut Dumnezeu pe Iov prin toate acestea? În primul rând a fost ca să Se descopere pe Sine lui Iov. Prin acest interogatoriu, Dumnezeu l-a învățat pe Iov că El singur a creat totul – Cerurile și Pământul cu tot ce este pe ele - și El singur controlează tot ceea ce a fost creat. Doar El are dreptul să facă cu ce este a Lui ceea ce dorește. Nu are nici o obligație să își motiveze acțiunile în fața creației Sale. Doar El este suveran și nu răspunde nimănui.

Totuși, s-ar limita impactul Cărții Iov dacă raza acestui mesaj, al harului și al scopului suferinței lui Iov, ar fi, în mod exclusiv, restrânsă doar la exprimarea suveranității lui Dumnezeu. Poate oare o comunitate de sfinți suferinzi să găsească aici alte răspunsuri și aplicații? Da! Suferința lui Iov și triumful său cel mai mare oferă celor care sunt în suferință o mulțime de alte aplicații. De exemplu, așa cum a fost demonstrat în paginile anterioare, Cartea Iov îl învață pe cititor că : 1) Dumnezeu nu poate fi constrâns de o teologie a prosperității, preconceptă, fixă și limitată la

conceptul de plată/răsplată; 2) păcatul nu este întotdeauna cauza suferinței; 3) acceptarea unor teze false despre suferință poate cauza învinuirea și provocarea lui Dumnezeu; 4) viața trăită sub o teologie a prosperității, sub teologia plății/răsplății, este un sistem legalistic care nu doar distorsionează aplicarea adevăratelor Legii lui Dumnezeu, dar Îl și restricționează pe Dumnezeu și Harul Său la standarde omenești de interpretare.

Mai mult decât atât 5) Satan este în spatele acestui sistem fals și își găsește plăcerea în a-l folosi pentru a-i răni pe cei neprihăniți; 6) lumea diavolului este nedreaptă și necinstită și, deși omenirea s-ar putea să înțeleagă greșit „căile” Domnului și „de ce-urile” vieții, doar într-o relație cu Dumnezeu este singurul loc unde o persoană va cunoaște dreptatea; 7) viața este mai mult decât un sir de absurdități și dureri inexplicabile pe care trebuie doar să le înduri, este o viață legată de scopul nevăzut și destinul lui Dumnezeu; 8) omenirea nu știe întotdeauna toate lucrurile, nici nu sunt ele necesare pentru a trăi o viață de credință; 9) înțelepciunea lui Dumnezeu este deasupra înțelepciunii omenești; 10) protecția și binecuvântarea lui Dumnezeu sunt bazate doar pe har și nu pe un tipar legalistic și tradițional; 11) se poate face față suferinței cu credință și încredere într-un Dumnezeu iubitor chiar și atunci când nu există un motiv logic sau rațional pentru a face acesta; 12) Dumnezeu îngăduie suferință, durere sau chiar moarte dacă acestea slujesc scopului Său și destinului creației Sale; 13) religia prosperității/ pragmatică nu își găsește loc în planul harului lui Dumnezeu; 14) suferința poate fi preventivă și protectivă mai degrabă decât pur și simplu meritată; 15) cei mai mari dintre sfinți se luptă cu *teodicea* și vor continua să o facă și pe mai departe; și în cele din urmă, 16) datorită faptului că oamenii lui Dumnezeu sunt în mod intim relaționați Lui, suferința este adesea în mod specific îngăduită pentru a-L glorifica pe Dumnezeu în războiul nevăzut cu Satan.

Revenind în sala de judecată din capitolul unu, Satan, care odată era foarte vorbăreț, este acum redus la tăcere, în capitolul 42, deoarece răspunsul lui Iov dovedește că încrederea lui Dumnezeu în el nu a fost nefondată. Deși Dumnezeu nu are nevoie de răzbunare, Cartea Iov arată că suferința nemeritată, acceptată și purtată de un copil al lui Dumnezeu, răzbună, într-un anumit fel, planul harului lui Dumnezeu pentru sfinții sai.

„Adevărata înțelepciune, asemenea lui Dumnezeu, sfidează rațiunea umană”. Prin urmare, adevărata înțelepciune sfidează conceptele greșite ale înțelepciunii tradiționale, și acolo unde sunt în mod corect aplicate de oamenii lui Dumnezeu, în vremuri de suferință nemeritată, devine o demonstrație în carne și oase a harului lui Dumnezeu și a credinței omului: “„Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut.”(42:5)

POTRIVIT CU MILA LUI – de Dr. John MacArthur

Dumnezeul Scripturii este singura constanta adevărată din întreg Universul: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb”(Maleahi 3:6). Temperamentul și gândurile Lui sunt la fel de imuabile ca și caracterul Lui etern. Mai exact, El nu își schimbă Cuvântul, nu își revizuieste planul, nu își revocă promisiunile, nu își schimbă părerea: „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului ca să îi pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?” (Numeri 23:19)

Implicația inerentă imuabilității lui Dumnezeu este că El nu este supus unor schimbări de dispoziții sufletești, stări euforice sau toane, stări de spirit fluctuante sau perioade de descurajări. În termeni teologici, Dumnezeu este *impasibil*. Aceasta înseamnă că El nu poate fi mișcat de emoții involuntare, suferință, durere sau ranire. În cuvintele Mărturisirii de Credință de la Westminster (2.1), Dumnezeu este „infiniț în ființă și perfecțiune, forma cea mai curată de duh, invizibil, lipsit de trup, de mădulare sau de *pasiuni*”

De neclintit, dar nu de piatră

Impasibilitatea divină nu este un concept ușor de înțeles. Robert Ingersoll, faimosul sceptic al secolului XIX, a scris, „Gândește-te puțin la aceasta! – lipsit de trup, de mădulare sau de pasiuni. Provoc orice om din lume să alcătuiască o descriere mai bună a nimicului. Nu se poate concepe din cuvinte un tablou mai fin a unui vacuum decât lipsit de trup, de mădulare sau de pasiuni”. În zilele de azi chiar și unii teologi creștini resping ideea impasibilității divine deoarece ei cred că Îl face pe Dumnezeu să pară rece și îndepărtat.

Dar aceasta este o noțiune falsă. A spune că Dumnezeu nu este vulnerabil, că El însuși nu poate fi rănit, și că El nu este supus unor stări de spirit schimbătoare nu e echivalent cu a spune că El este complet lipsit de sentimente sau de afecțiune. Dimpotrivă, Scriptura spune „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). Compasiunea, bunătatea și îndurările Lui țin o veșnicie. Afecțiunea divină este mai reală, mai sigură și mai de încredere decât ar putea fi vreodată orice sentiment uman. De fapt, statornicia și infinitatea sentimentelor de dragoste a lui Dumnezeu sunt un exemplu perfect de ce impasibilitatea divină este un adevăr atât de minunat.” Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Ta este atât de mare!”(Plangeri 3:22-23).

Principala problemă a felului în care abordăm aceste lucruri constă în faptul că tindem să reducem însușirile lui Dumnezeu prin exprimarea lor în termeni umani, și nu are trebui să facem aceasta. Nu trebuie să ne imaginăm că Dumnezeu e asemenea nouă (Ps: 50:21). Dragostea Lui față de noi, spre deosebire de emoțiile umane, nu este produsul unor reflexe involuntare, spasme de temperament, paroxisme de toane bune sau rele sau a unor stări conflictuale ale

minții. El este la fel de deliberat și credincios în bunătatea Lui pe cât este de perfect și incoruptibil în sfințenia Sa.

Natura imuabilă a afecțiunii lui Dumnezeu este, sau ar trebui să fie, o mare alinare pentru credincioșii adevărați. Dragostea Lui pentru noi este infinită și de nezdruccinat. „Cât sunt de sus cerurile de pământ atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El” (Ps 103 : 11). Și mila Lui statornică este o ancoră sigură, pe care te poți baza – atât atunci când păcătuiem sau când suferim pe nedrept. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (vs. 13). Departe de a-L reprezenta pe Dumnezeu ca fiind neînțelegător și indiferent la suferința noastră, Scriptura subliniază mila Sa adâncă și devotată practic de fiecare dată când se menționează statornicia lui Dumnezeu.

A se observa că am citat aproape în exclusivitate texte din Vechiul Testament pentru a stabili legătura dintre mila lui Dumnezeu și imuabilitatea Sa. Opinia des întâlnită, potrivit căreia Scripturile evreiești îl portretizează pe Dumnezeu ca pe un judecător aspru ale cărui verdictice sunt neîndurătoare și exigente, reprezintă o caricatură nejustificată. Marea îndurare a lui Dumnezeu este o temă constantă în tot Vechiul Testament. De la început până la sfârșit, întreaga Biblie îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind „milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui” (Ps. 145:8-9). De fapt, bunătatea lui Dumnezeu este adesea în mod deosebit subliniată în pasajele unde mânia Lui aprinsă împotriva păcatului este prezentă. (A se vedea de exemplu, Neemia 9:17; Ps. 77:7-10; Isaia 54:8; 60-10; Habacuc 3:2). Chiar și cele mai aspre cuvinte de condamnare și cele mai grave amenințări ale prorocilor sunt temperate de reiterări ale bunătății inepuizabile și ale milei pline de îndurare a Domnului (Ieremia 33:5-11, Osea 14:4-9).

Există, desigur, aici un echilibru care trebuie păstrat. Nu este înțelept, nici de nici un ajutor, să așezi atributele divine unul împotriva celuilalt ca și cum acestea ar fi contradictorii (ele nu sunt) – sau să te porți ca și cum atributele de milă ale lui Dumnezeu ar anula în mod automat gravitatea dreptății divine (ele nu o fac). „Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu” (Romani 11:22). *Toate* atributele lui Dumnezeu sunt egale și infinite, și exaltate în Scriptură.

Prin urmare, constituie o greșală serioasă, de exemplu, să crezi un *antagonism* între puterea lui Dumnezeu și blândețea Lui, ori să îți inchipui că neprihănirea Lui intră în conflict cu mila Lui. Este a greșală deosebit de gravă să crezi că bunătatea lui Dumnezeu față de păcătoși anulează pur și simplu mânia Lui împotriva păcatului. Nu-ți imagina nici măcar pentru o clipă că mila divină anulează amenințarea judecății lui Dumnezeu. Dumnezeu ar fi nedrept dacă nu ar pedepsi pe făcătorii de rele.

Inversul medaliei este valabil de asemenea, și acesta este punctul cel mai important: puterea lui Dumnezeu nu poate fi înțeleasă în mod corect separat de bunătatea Lui. De fapt, puterea lui Dumnezeu poate fi văzută cel mai bine în blândețea Lui față de cel neajutorat deoarece puterea Lui este desăvârșită în slăbiciune (2 Cor. 12:9).

Adevăratul înțeles al Evangheliei

Desigur descoperirea de Sine a lui Dumnezeu, în forma cea mai perfectă, a venit prin Persoana lui Isus Hristos – Dumnezeu în trup de om. Încarnarea în sine a fost o expresie a simpatiei și a identificării cu slăbiciunile noastre (Evr. 4:15). În Hristos putem vedea nenumărate manifestări ale compasiunii divine, transpuse în expresii idiomatice omenești pe care le putem înțelege ușor și cu care ne putem identifica – inclusiv tristețe, simpatie și lacrimi de durere. Deși El însăși fără de păcat, Isus a suferit toate *consecințele* păcatului într-o măsură infinită - și suferind astfel, EL se identifică cu durerea tuturor celor care simt agonia supliciiului uman. Acesta a fost însăși motivul pentru care Dumnezeu Fiul a devenit om: „Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutor celor ce sunt ispitiți” (Evr. 2: 17-18). „Căci n-avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evr. 4 : 15).

Aceste afirmații arată că mila divină se întinde mult dincolo de simpla empatie pentru suferințele noastre fizice. Desigur, bunătatea lui Dumnezeu *include* o preocupare sinceră față de bunăstarea noastră fizică, temporară și pământească - dar este infinit mult mai mult decât atât. Atât compasiunea lui Dumnezeu cât și lucrarea pământească a lui Hristos trebuie să fie privite în esența ca fiind răscumpărătoare. Cu alte cuvinte, mila mare a Domnului are ca scop, în primul rând, salvarea sufletelor noastre, nu doar simpla alinare a suferințelor din trupurile noastre.

Cu toate acestea, datorită faptului că boala, dizabilitatea, durerea și toate celelalte forme de suferință fizică sunt urmări ale căderii și consecințe ale blestemului, simpatia lui Dumnezeu față de condiția umană *include* un har special pentru cei care suferă fizic. Putem vedea dovezi concludente ale acestui har în lucrarea de vindecare a lui Isus. Vindecarea fizică nu a fost însă punctul central al misiunii Lui de pe pământ. El a venit, desigur, „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19-10) – să asigure mântuire și viață veșnică pentru cei păcătoși. Singurul lui mesaj a fost Evanghelia, începând cu chemarea la pocăință (Matei 4 : 17) și culminând cu promisiunea odihnei veșnice pentru sufletele ostenite (11: 29). Dar pe parcursul lucrării , El a întâlnit mulțimi de bolnavi, schiopi, orbi și alți oameni suferinzi de boli fizice. El a vindecat „tămăduind orice boală și neputință care era în norod”(Matei 4:23; cf. 15:30 – 31), inclusiv

dizabilități din naștere (Ioan 9; Marcu 7: 32-35); cazuri cronice, din punct de vedere medical fără speranță (Luca 8 : 43-47); și cazuri severe de posedare demonică (Marcu 5 : 1-16).

Acele vindecări fizice au fost manifestări vii atât ale puterii lui Isus cât și ale compasiunii Sale. Ele au constituit dovezi ale dumnezeirii Lui și demonstrații ale autorității Sale divine. Acestea au consacrat abilitatea Lui nelimitată de a elibera pe oricine și pe toată lumea din legăturile, pedepsa și consecințele păcatului. Prin urmare, lucrarea de vindecare a lui Isus a fost ilustrativă pentru mesajul Evangheliei, o reală expresie a compasiunii divine și o verificare ultimă a competențelor Sale Mesianice. Dar vindecarea fizică nu a fost punctul central al mesajului său, nici principalul motiv pentru venirea Sa. Din nou, El a venit să ispășească vina păcatului și să dobândească mântuire pentru cei păcătoși. Și a făcut lucrul acesta prin suferința îndurată în locul lor – prin moarte pentru păcatele lor.

Evanghelia, atunci, proclamă calea spre iertare, mântuire, spre dreptul de a locui împreună cu Dumnezeu și de a avea parte de darul vieții veșnice. *Evanghelia nu* este o garanție că suferința de pe pământ va fi alungată din trăirea noastră. Nu promite vindecare imediată sau automată a oricărei boli fizice. De fapt, suferința în sine poate fi un har prin care suntem perfecționați – modelați înspre asemănarea perfectă cu Cel care a suferit în locul nostru (1 Petru 1:16-17). „Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să pătimiți pentru El” (Filipeni 1 : 29). Și „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Rom. 8:18).

Acesta este motivul pentru care azi nici un televanghelist sau un tămăduitor auto-proclamat nu poate vindeca așa cum Isus și discipolii au făcut-o. Hristos nu s-a schimbat sau puterea lui Dumnezeu nu s-a diminuat. Problema este că așa numiții tămăduitori au interpretat ei înșiși în mod greșit *Evanghelia*.

Adevăratul înțeles al evangheliei este strâns legat de o înțelegere corectă a acelei profeții celebre din Isaia 61:1-3, pe care Isus a citit-o cu voce tare în sinagogă, în Luca 4:18: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor *Evanghelia*; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propăvăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” „Săracii” pe care a promis că îi va binecuvânta sunt „cei săraci în duhul, căci a lor este Împărăția Cerurilor” (Matei 5:3). „Captivii” în dreptul cărora proclamă libertate „și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:15)—însemnând acei care sunt legați de păcat (Romani 6:17). „Orbii” care își recapătă vederea sunt acei care „se întorc de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu”. Iar „cei apăsați”, care sunt eliberați, sunt cei care au fost apăsați de păcat și de Satan (Fapte 10 : 38).

Cu alte cuvinte, ceea ce propovăduiește Evanghelia este ceva ce vindecările divine doar simbolizează; ceva mai vital, mai trainic, mai memorabil și mai real decât alinarea temporară a durerilor și întristărilor de pe pământ.

Ba mai mult, datorită faptului că noi avem parte de atât de multe răsplătiri veșnice în urma suferințelor îndurate pe pământ, mila care ne susține *prin* suferința noastră este de fapt o milă mai mare decât dacă Dumnezeu ar șterge pur și simplu orice urmă a necazurilor și a greutăților din viețile noastre. Exprimat într-o formă mai simplă, vindecarea instantanee nu ar fi atât de valoroasă pentru noi, din punct de vedere spiritual, cum este harul atotsuficient care ne poartă de grijă în mijlocul suferinței noastre (2 Cor. 12 : 9 -10) „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Cor. 4: 16-18).

Așadar, pentru că noi știm că Dumnezeu nu se schimbă, putem spune cu o certitudine absolută că inima Lui este plină de compasiune pentru cei care suferă. Viețile și lucrările noastre de slujire ar trebui să reflecte, de asemenea, aceeași compasiune – în mod special față de cei care se află, în această viață, sub povara unei agoni fizice îndelungate. Nu putem cu adevărat proclama dragostea lui Dumnezeu dacă neglijăm această datorie.

O lecție de la David și Mefiboșet

Vechiul Testament ne oferă o ilustrare minunată, reală și practică a compasiunii cristice în istoria lui David și Mefiboșet. Mefiboșet a fost un nepot al lui Saul care suferea de o dizabilitate permanentă. Din punct de vedere omenesc, părea a fi ultima persoană de pe pământ cu care David s-ar putea împrieteni și față de care ar arăta bunătate. El a fost singurul moștenitor, pe linie masculină, care a supraviețuit, singura persoană de pe pământ care ar fi putut revendica tronul în baza dreptului ereditar. Acesta trăia în exil când David l-a găsit – uitat, plin de teamă și, în esență, un proscris. Nu a căutat ajutorul lui David, nici David nu a avut vreo obligație legală față de el. Cu toate acestea, David i-a arătat acestuia o bunătate deosebită într-un fel care prefigurează dragostea arătată prin Hristos și reflectă în mod perfect felul în care ar trebui să arate lucrarea creștină în slujba celor aflați în suferință.

Iată cum s-au petrecut lucrurile:

David și Saul nu ar fi putut fi mai diferiți decât erau în realitate. Saul, impunător, maiestuos, robust fizic a fost alegerea oamenilor pentru a fi împărat al Israelului, dar a eșuat groaznic și a păcătuit în mod teribil, prin urmare Dumnezeu l-a respins. Alegerea lui Dumnezeu a unui succesor al lui Saul (și pentru stabilirea dinastiei care, în cele din urmă, va

da naștere lui Mesia al Israelului) a fost David, mic de statură, aflat încă în adolescență, de pază la turmele de oi ale tatălui său când Samuel l-a uns ca împărat. Desigur, Saul a fost pe deplin conștient de faptul că Dumnezeu l-a respins și l-a binecuvântat pe David. Desconsiderarea, dusă până la moarte, a lui Saul față de David era un fapt cunoscut. Dar David nu a răspuns cu aceeași monedă.

Deși David a demonstrat în nenumărate ocazii că el nu are nici o intenție să fure tronul de la Saul prin forță, nici pe ascuns, Saul era paranoic cu privire la acesta - și, în cele din urmă, paranoia aceasta l-a condus spre nebunie. L-a urmărit pe David fără încetare, cu scopul de a-l ucide. Astfel, Saul și-a irosit puterea lui și autoritatea lui regală, opunându-se voii lui Dumnezeu. Acest fapt a continuat timp de ani de zile până când armatele lui Saul au fost învinse și Saul însăși, rănit de moarte de filistenii, a căzut, în cele din urmă, în propria sa sabie. Toți fiii lui Saul, cu excepția unuia, au murit de mâinile filistenilor în aceeași bătălie (1 Cronici 10: 1-6). „Astfel au pierit, în același timp și în aceeași zi, Saul și cei trei fii ai lui, cel ce-i purta armele și toți oamenii lui” (1 Sam. 31:6).

Unul dintre fiii lui Saul, care au murit în acea zi, a fost Ionatan. Deși Saul a devenit unul dintre dușmanii de moarte a lui David, Ionatan a fost cel mai apropiat prieten de pe pământ al lui David. La sfârșitul acelei bătălii dezastruoase cu filistenii, David a jelit cu ardoare nu doar pe Ionatan, ci și pe Saul (2 Sam. 1:17).

Faptul că David ar demonstra orice semn de compasiune față de Saul sau familia lui era ceva extraordinar. Saul i-a făcut viața lui David extrem de dificilă timp de ani de zile, forțându-l la exil nomadic, la a trăi în peșteri și mereu pe fugă. Unicul fiu supraviețuitor a lui Saul, Iș-boșet a fost uns pe nedrept de Abner ca rege în locul tatălui său (2 Samuel 2:8-9). Confuzia creată în urma acestui act prostesc a dus la împărțirea regatului pentru un timp scurt, prefigurând despărțirea permanentă care urma să aibă loc în vremea lui Ieroboam. Iar revendicarea tronului lui David de către Iș-boșet s-a sfârșit doi ani mai târziu, când Ișboșet este asasinat de propriii lui capitani (4:5-7). David s-a mâniat pe șiretenia asasinilor și a ordonat să fie executați (vs 9-12).

Reacția lui David față de moartea lui Saul și față de asasinarea lui Iș-boșet a fost în plin contrast cu convențiile acelor vremuri. Se obișnuia ca regii din Orientul Mijlociu, în circumstanțe similare cu cele ale lui David, să ucidă toți membrii familiei care au supraviețuit, aparținând dinastiei anterioare, pentru a preveni orice amenințare și pentru a elimina orice alți pretendenți la tron. Este semnificativ faptul că comportamentul lui David față de casa lui Saul a fost exact opusul acestei tradiții. El a făcut un legământ cu Ionatan, cu ani în urmă, și a promis că își va extinde bunătatea asupra urmașilor lui Ionatan și îi va apăra, la fel cum Ionatan a făcut cu David (1 Sam. 20: 15-16). Exact lucrul acesta l-a și făcut.

Și acesta este motivul pentru care în capitolul 9 din 2 Samuel putem citi o relatare detaliată a bunătații pe care David a arătat-o față de singurul descendent al lui Ionatan, un fiu cu dizabilități pe nume Mefiboșet. Această parte a povestirii începe când David, conștient de legământul făcut cu prietenul său, întreabă: „A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să îi fac bine din pricina lui Ionatan?” (vs. 1)

Și se face că „Era un slujitor din casa lui Saul, numit Tiba, pe care l-au adus la David. Împăratul i-a zis: „Tu esti Tiba?” Și el a răspuns: „Robul tău, da!”. Împăratul a zis „Nu mai este nimeni din casa lui Saul ca să ma port cu el cu o bunătațe ca bunătața lui Dumnezeu?” Și Tiba a răspuns împăratului: „Mai este un fiu al lui Ionatan, olog de picioare.” (vs. 2-3)

Felul în care Mefiboșet și-a căpătat dizabilitatea este relatat cinci capitole mai înainte, în 2 Samuel 4:4. Acolo citim că „Ionatan, fiul lui Saul, avea un fiu olog de picioare și în vârsta de cinci ani, când a venit din Izreel vestea morții lui Saul și a lui Ionatan; doica lui l-a luat și a fugit, și fiindcă se grăbea să fugă, a căzut și a rămas olog; numele lui era Mefiboșet”. În confuzia iscată, doica lui Mefiboșet, care încerca să îl ducă la adăpost, l-a scăpat (sau a căzut el) și, cumva, și-a accidentat grav ambele picioare. E posibil ca gleznele să-i fi fost rănite sau poate chiar picioarele zdrobite. Oricum ar fi fost, rana a dus la o dizabilitate permanentă pentru Mefiboșet, care, pentru restul vieții lui, nu va mai fi capabil să umble normal sau să își câștige existența.

Doar după ce David a învins, în cele din urmă, pe filistenii, și s-a urcat pe tron, fără să mai aibă alți rivali, acesta a întrebat despre urmașii lui Saul. Până atunci, au trecut câțiva ani și Mefiboșet trăia „în casa lui Machir, fiul lui Amiel, la Lodebar” (2 Sam. 9:4). Au trecut suficient de mulți ani de atunci ca acum Mefiboșet să fie suficient de matur pentru a avea, la rândul lui, un fiu (vs. 12). Lodebar era localizat la est de Iordan, și este foarte probabil ca Mefiboșet să fi mers acolo pentru a se ascunde, tocmai pentru că lui (sau oricui o fi fost păzitorul lui în copilărie) i-a fost teamă că David îl va urmări.

În schimb, David a cerut ca Mefiboșet să îi fie adus „Si Mefiboșet, fiul lui Ionatan, fiul lui Saul, a venit la David, a căzut cu fața la pământ și s-a închinat. David a zis: „Mefiboșet!” Și el a răspuns: „Iată robul tău!” (vs. 6).

David i-a făcut imediat de cunoscut lui Mefiboșet că intențiile lui erau pe deplin milostive, izvorâte din dragostea față de tatăl baiatului. „David i-a zis: „Nu te teme, căci vreau să îți fac bine din pricina tatălui tău Ionatan. Îți voi da înapoi toate pământurile tatălui tău Saul, și vei mânca întotdeauna la masa mea” (vs. 7) Acest lucru a fost incredibil de generos. David a avut grijă nu doar ca Mefiboșet să aibă nevoile sale fizice și materiale acoperite (vs. 9-11), ci, de fapt, el l-a adoptat. „Și Mefiboșet a mâncat la masa lui David, ca unul din fiii împăratului” (vs. 11).

Răspunsul lui Mefiboșet transpune rușinea pe care acesta a purtat-o și umilința neobișnuită care este adesea caracteristică persoanelor care au trăit ca paria pentru mulți ani de zile: „Cine este robul tău, ca să te uiți la un câine mort ca mine?” (vs. 8). „Câine mort” era desigur un termen ce denotă un dispreț teribil. Să numești pe cineva „câine” în acea cultură era suficient de rău. Să numești pe cineva „câine mort” însemna o necurăție dublă. Acesta a fost cel mai groaznic termen de batjocură imaginabil, iar Mefiboșet și l-a folosit în dreptul lui însuși. El nu avea nici cel mai mic simțământ de însemnătate sau valoare – cel mai probabil datorită schiopătății și pentru că era un paria, trăind izolat timp de atâția ani. Mefiboșet nu era obișnuit să fie tratat bine de nimeni, cu atât mai puțin de puternicul și iubitul rege pe care, propriul bunic al lui Mefiboșet, l-a persecutat fără încetare.

De drept, David ar fi putut să ia tot ceea ce a aparținut lui Saul. El era noul rege. În schimb, el a returnat tot ce a fost în posesia lui Saul înapoi la Mefiboșet, și l-a așezat pe slujbașul lui Saul, Țiba, pe fii săi și pe slujitori lui în slujba lui Mefiboșet: „Tu să lucrezi pământurile pentru el, fii tăi și robii tăi, și să strângi roadele, ca fiul stăpânului tău să aibă pâine de mâncare” (vs. 10). În același verset ni se spune că Țiba avea cincisprezece fii și douăzeci de servitori, deci trei zeci și cinci de bărbați au intrat imediat să cultive pământul lui Saul! S-a pus bazele unei afaceri prospere pentru Mefiboșet.

Scriptura menționează cu atenție că s-a petrecut exact așa cum David a decretat: „Țiba a spus împăratului: „Robul tău va face tot ce poruncește împăratul, domnul meu, robului său”. Și Mefiboșet a mâncat la masa lui David, ca unul din fiii împăratului. Mefiboșet avea un fiu mic, numit Mica, și toți cei ce locuiau în casa lui Țiba erau robii lui Mefiboșet. Mefiboșet locuia la Ierusalim, căci mânca întotdeauna la masa împăratului. El era olog de amândouă picioarele” (vs. 11-13)

Apoi, la sfârșitul capitolului, avem un post-script care reiterează ceea ce versetul 3 deja ne spusese „El era olog de amândouă picioarele” (vs. 13). Repetiția acestui fapt transmite un mesaj de surprindere. Într-adevăr, dintr-o perspectivă umană, era de necrezut ca nepotul dușmanului lui David, care trăia deja o viață de fugar și proscris, lipsit pe deplin de orice formă rudimentară de respect de sine – cineva care nu avea nimic să-i ofere lui David în termeni de onoare sau muncă propriu-zisă – nu a fost doar acceptat de însuși împăratul, dar, de asemenea, ridicat pe o poziție de cel mai mare privilegiu la curtea regală, alături de fiii lui David.

Mila, dragostea și bunătatea lui David față de Mefiboșet sunt exemplare. Personifică harul pe care Isus l-a arătat proscrisiilor societății în timpul lucrării Sale de pe Pământ și este un exemplu pe care fiecare creștin ar trebui să îl urmeze în lucrarea cu proscrisii culturii noastre – inclusiv cu cei cu dizabilități, cei dezavantajați și, de altfel, cu cei neputincioși, care sunt semenii noștri.

A se observa cu atenție că mila lui David față de Mefiboșet nu s-a manifestat în forma unei simple exprimări verbale. El nu doar a scris o scrisoare de încurajare sau nu doar a dat o singură dată pomană. El și-a dat inima lui Mefiboșet. El a împărțit palatul cu el; a renunțat la propriile sale resurse pentru el; și-a dat viața pentru el. L-a adus la palat, i-a pus bazele unui venit și l-a făcut unul dintre ai săi.

De ce a făcut David toate lucrurile acestea? Nu a fost doar datorită dragostei sale pentru Ionatan. Limbajul utilizat în versetul 3 este important: „Nu mai este nimeni din casa lui Saul ca să ma port cu el cu o bunătate ca *bunătatea lui Dumnezeu?*” El a vrut, în mod voit, să exemplifice bunătatea lui *Dumnezeu*.

Exact acest lucru este ceea ce el a făcut. Acțiunile lui David sunt o ilustrație a harului lui Dumnezeu arătat pentru păcătoși. Tot așa cum David a arătat bunătate lui Mefiboșet de dragul lui Ionatan, Dumnezeu este generos cu credincioșii de dragul lui Hristos. Cu alte cuvinte, toată bunăvoința care Dumnezeu ne-o arată, și îndurările Sale lăsate peste noi, *nu* sunt pentru că noi am merita bunătatea Lui. Noi nu o merităm. Dar deoarece aparținem lui Hristos prin credință, suntem beneficiari ai binecuvântărilor divine care îi aparțin de drept Lui. Aceasta este ceea ce înseamnă harul.

O poruncă explicită din partea lui Hristos

Nu putem încheia acest capitol fără a nu remarca faptul că a arăta milă celor slabi și infirmi este datoria fiecărui credincios. „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10:8).

În Luca 14: 12-14, Isus ne-a dat o poruncă directă care reprezintă un mandat nu doar pentru Biserică, ci pentru fiecare credincios în parte. El a spus „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine, și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe schiopi, pe orbi. Și va fi fericite de tine, pentru că ei nu au cu ce să îți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți”. Ar putea lucrurile oare să fie mai clare de atât? Nu văd cum.

Isus spune că dacă ți un ospăț sau dai o petrecere, nu ar trebui să inviți doar pe cei care ar putea să îți reîntoarcă invitația. Invită oameni care nu au posibilitatea să îți plătească înapoi în vreun fel. Dacă vrei să fi o dovadă a dragostei și a compasiunii lui Dumnezeu, aceasta este o modalitate de a fi. O generozitate cristică reală implică arătarea bunătații atunci când ea nu poate fi răsplătită. Atunci când dai cu generozitate cuiva care ști că îți va reîntoarce din plin, aceea nu este generozitatea lui Dumnezeu; aceasta nu este altceva decât altruismul superficial al unui interes personal. Doar atunci când ești generos cu cei care sunt fără resurse pentru a

reciproca demonstrezi, în mod real, generozitatea lui Dumnezeu. Și dacă chiar vrei să intri în *bucuria* lui Dumnezeu, nu este cale mai bună.

Aceasta este o poruncă solemnă din partea lui Hristos. Este un mandat practic care ar trebui să caracterizeze relațiile noastre cu alții, la nivel personal, în contextul familiilor noastre, și, în mod special, în părtășia noastră cu alți credincioși. Fie ca acesta să fie duhul care pătrunde în relaționarea noastră cu aproapele nostru.

Acum alătură această poruncă la tot ceea ce noi am văzut cu privire la dragostea neschimbătoare a lui Dumnezeu; obiectivul de mântuire al lui Dumnezeu atunci când demonstrează compasiune; generozitatea din belșug arătată de David față de Mefiboșet; și (mai presus de orice) exemplul viu al lui Christos care a luat slăbiciunile și neputințele noastre asupra Sa pentru a se identifica cu noi. Dacă toate aceste lucruri ilustrează ce fel de compasiune ar trebui să arătăm celor slabi și cu dizabilități din comunitățile noastre, este copleșitor de evident că, noi, în calitate de urmași ai lui Hristos - atât în mod colectiv, cât și individual - trebuie să facem mai mult decât ceea ce facem în prezent pentru a întinde o mână de ajutor și a sluji persoanelor din cultura noastră care sunt cu dizabilități, slabi, orbi, săraci și trăind în lipsă. Aceștia sunt adesea trecuți cu vederea în societatea noastră. Ei nu trebuie să fie neglijați și de Biserică.

Biserica nu a fost înființată pentru a servi drept club elitist sau cămin studentesc exclusivist pentru persoane cu condiție fizică bună, dibaci și cu stil. Biserica este o părtășie a celor ce își recunosc propria lor cădere în păcat și neajutorare, care s-au apucat de Hristos pentru a se salva și a căror principală preocupare pe pământ este să arate altor păcătoși, aflați în nevoi, calea către salvare. Dacă nu avem grijă să întindem mâna să ajutăm în mod special pe acei care sunt orbi, infirmi, sau cu dizabilități, atunci pur și simplu nu suntem mesageri credincioși ai bunătății lui Hristos.